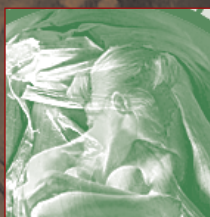

DOBŘÁ ADRESA

Z obsahu

spisovatelé na pražském festivalu

o věcech rybářských, ptáčtnických
a štěpařských

česneková vlna

Čína očima

Obsah:

Střívko

Aktuální Michal Šanda (4)
Petr Andreas: 21. festival spisovatelů Praha (8)
Jakub Šofar: Strky-frky (10)
Michal Šanda: Z antikvariátních banánovek – Petra Hubáčka Kolinského o věcech rybářských, ptáčnických a štěpařských (14)
XXI bázní (18)

Prejt

Zdeněk Mitáček: Podél trati – Udělej si ráj (20)
Jiří T. Král: Královiny (22)
Jakub Šofar: Přčteno (24)
Reflektor mladých (27)
Liszt a Wagner v Piešťanech (28)
Info pro milovníky starých časů! (30)
Důkazní materiál (32)

Špejle

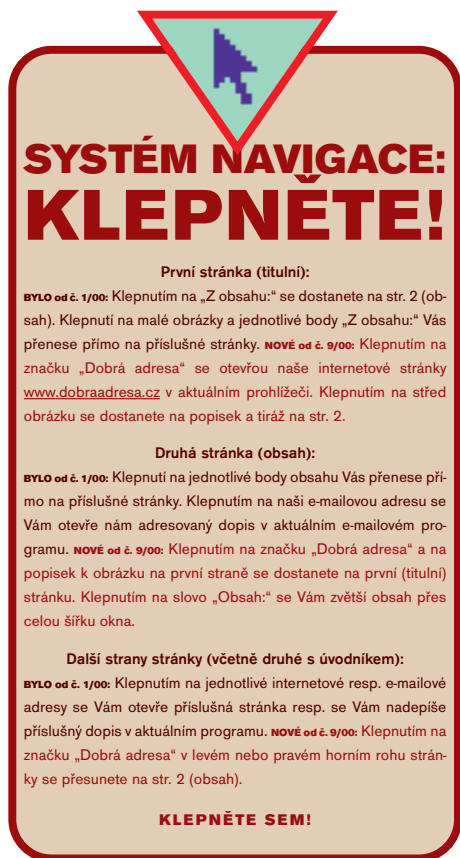
Luboš Vlach: Česneková vlna – Transgarlic aneb Břichomluva Česneková & Amnesty for garlic (34)
Jaroslav Křištof: Panorama (40)
Z alba významných českých demiurgů (48)
Dobrá adresa pomáhá při výchově (53)

Čínská příloha

Zuzana Chvatíková: Čína očima – Kai Ping (54)

Na titulní stránce: Zuzana Chvatíková, k článku na str. 54

Dobrá adresa, kulturně-společenský časopis na internetu, číslo 7, ročník 12. E-mail: dobraadresa@firstnet.cz. Vydávají Přátelé Dobré adresy. Šéfredaktor: Jakub Šofar. Zástupce šéfredaktora Michal Šanda. Redakce: Marie Böhmová, Václav Dvořák, Martin Groman, Štěpán Kučera, Štefan Švec, Petr Štengl, Martin Vokurka, Pavel Voňka. Grafická úprava a výtvarná redakce: Jakub Tayari. Výstavba internetových stránek: Libor Koudela. Neoznačené fotografie archiv redakce, kresby Corel Corporation. Časopis vychází s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky. Redakci nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Technická podpora studio Grafin a FirstNet a. s.

**SYSTEM NAVIGACE:
KLEPNĚTE!**

První stránka (titulní):
BYLO od č. 1/00: Klepnutím na „Z obsahu:“ se dostanete na str. 2 (obsah). Klepnutí na malé obrázky a jednotlivé body „Z obsahu:“ Vás přenesou přímo na příslušné stránky. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ se otevrou naše internetové stránky www.dobraadresa.cz v aktuálním prohlížeči. Klepnutím na střed obrázku se dostanete na popisek a tiráž na str. 2.

Druhá stránka (obsah):
BYLO od č. 1/00: Klepnutí na jednotlivé body obsahu Vás přenesou přímo na příslušné stránky. Klepnutím na naši e-mailovou adresu se Vám otevře nám adresovaný dopis v aktuálním e-mailovém programu. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ a na popisek k obrázku na první straně se dostanete na první (titulní) stránku. Klepnutím na slovo „Obsah:“ se Vám zvětší obsah přes celou šířku okna.

Další strany stránky (včetně druhé s úvodníkem):
BYLO od č. 1/00: Klepnutím na jednotlivé internetové resp. e-mailové adresy se Vám otevře příslušná stránka resp. se Vám naepíše příslušný dopis v aktuálním programu. **NOVÉ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ v levém nebo pravém horním rohu stránky se přesunete na str. 2 (obsah).

KLEPNĚTE SEM!

Literární zádrhel

J. H. Krchovský

* * *

A tak už přece jen přišla i chvíle má...
zkopat v řiť Jarmilu, Hynka i Viléma!
To be, or not to be?... Jaképak dilemma?!
Vždyť je to nestoudné – básně psát s brýlema!

Komentář k básni

Verše tvé nabídly mnohdy silné chvíle.
To básnil si o smrti, nehledal brýle...
Když už jen um zůstal, duch však šel spát...
Neměl bys básníku, neměl bys psát!

Karl Thurgau von Jabkowicz

Drazí jedlíci,

udělat pořádnou jitrnici není jen tak. Když jsem poprvé viděl, jak se propírají střeva, jak se otočí, jako když si neobřezaní klučiči musí přetahovat kůžičku, a do vzniklého žlábků se leje voda, která svou vahou mění vnějšek na vnitřek a opačně, tak jsem na to koukal jak blb. Jak jsem byl šťasten, když jsem byl připuštěn k odšlemování. Jezdil jsem seříznutým dřevem mezi prsty po těch prasečích potrubích a viděl jsem, že se účastním dobré věci. Řezník mi pak dovolil dívat se, jak čaruje s prejemem, jak ho ochutnává (taky mi občas dal líznout), aby to bylo akorát, s česnekovým nádechem, ale bez česnekového zápachu, s majoránkou nešetřit, ale nepřehánět, se vším ostatním tak tak. Ale špejlovat jsem se nikdy nenaučil.

Udělat pořádnou jitrnici není jen tak.
A to jsem vám chtěl říct.

Jakub Šofar

Citát měsíce

„Ježíš?“ – „Ježíš!“

Dialog Jana Křtitele s Kristem z Nazareta.

vybral

Vratislav Telátko

emeritní profesor filozofie

S

trív
ko

Konec

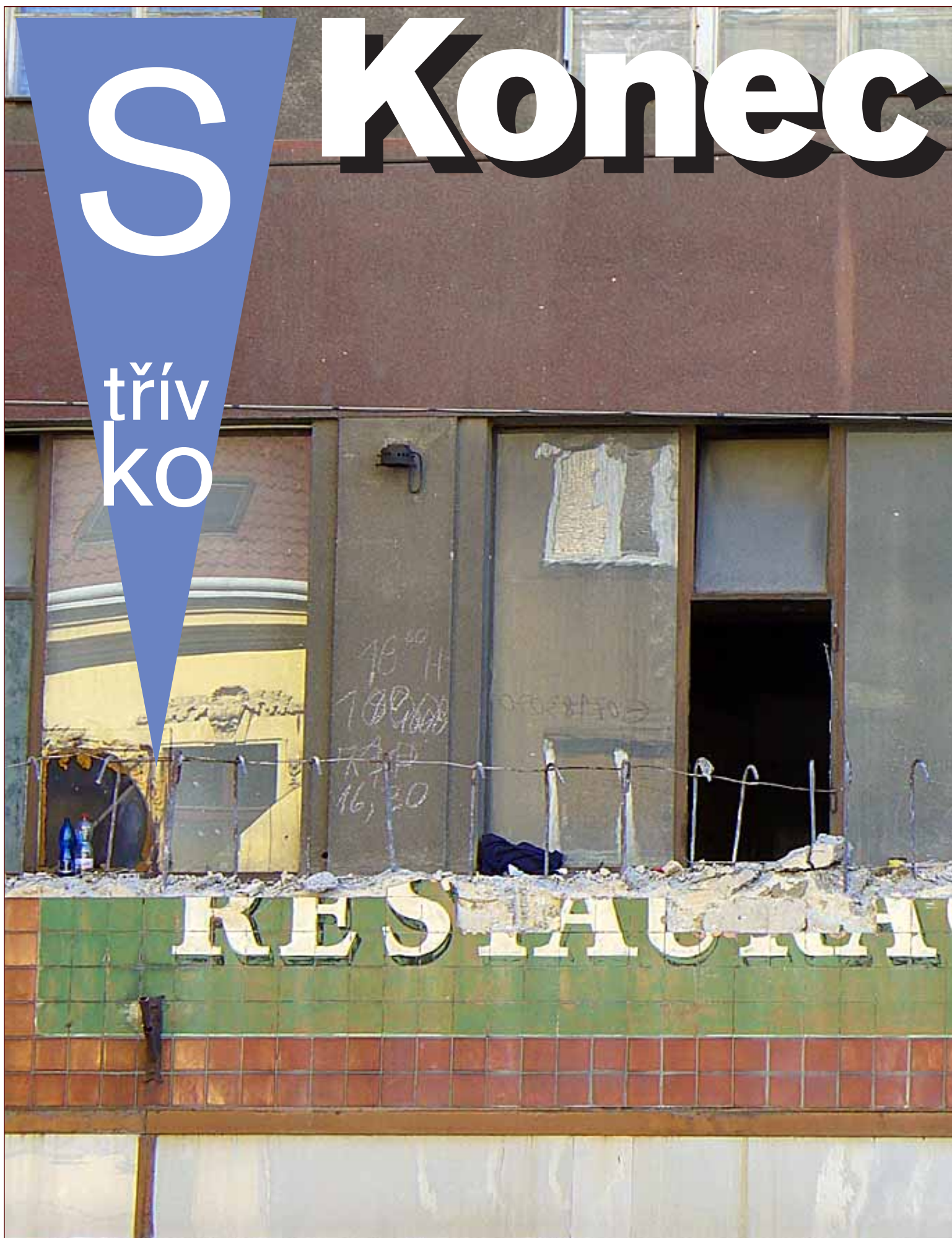

Foto Michal Šanda

Svět

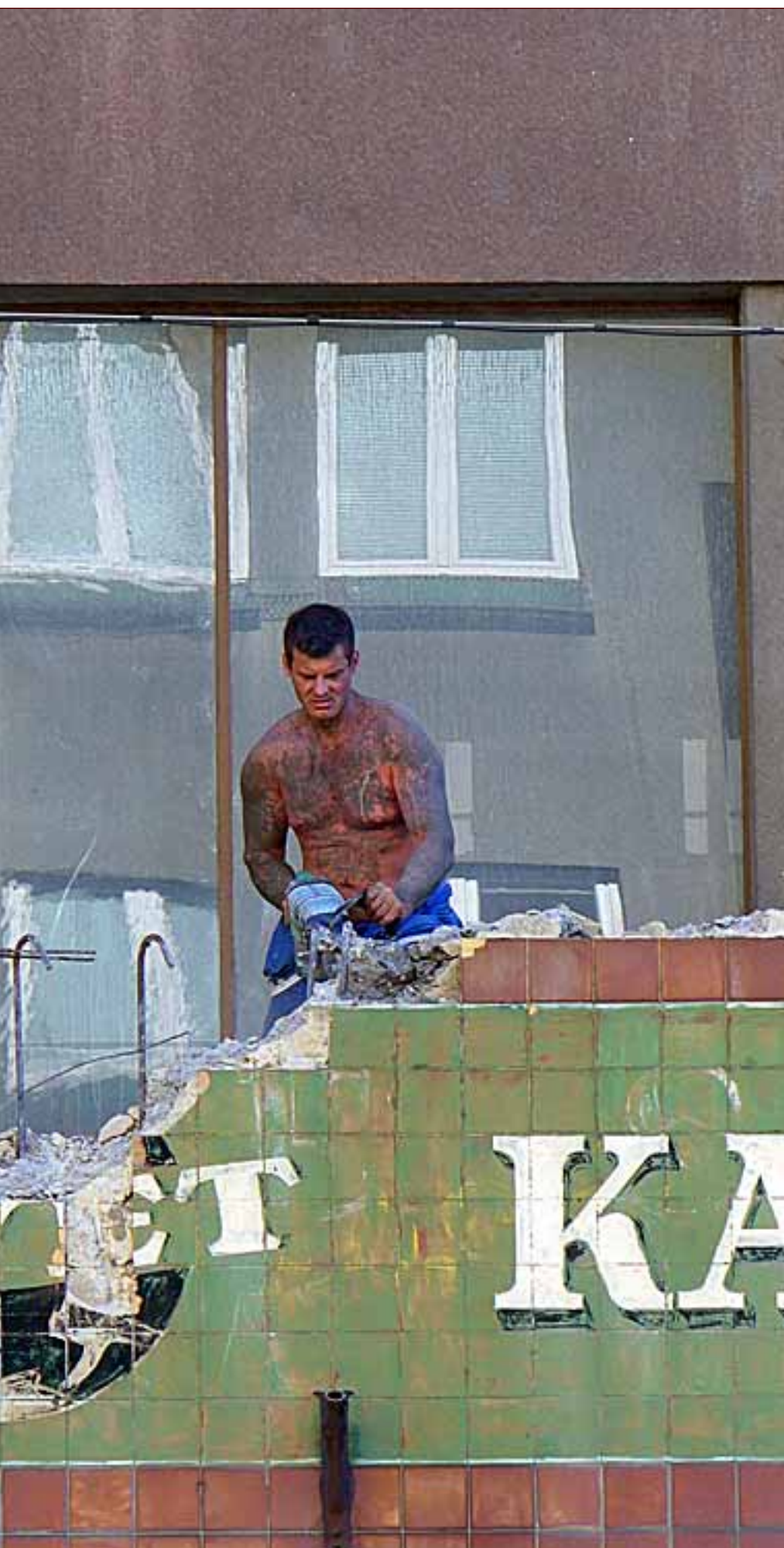

S

trív
ko

Foto Michal Šanda

S

trív
ko

21. festival spisovatelů Praha

Někdo to rád horké: narážka na slavnou muzikálovou parodii se stala mottem festivalu, který po jedenadvacáté učinil z Prahy na necelý týden centrum literárního světa.

Mluvílo se o horké studené válce, horkých životních osudech v horkém Středomoří a jejich horké reflexi v literatuře, která v rozporuplných verzích historie a osobních zkušenostech dělá aspoň trochu pořádek.

Hosty pojila zkušenost s autoritářskými režimy, útlakem, kolonialismem či okupací. Osudy spisovatelů a intelektuálů jsou spolehlivým ukazatelem kvality demokracie, neboť právě tito svobodomyšlní lidé ze své domoviny nejčastěji odcházejí či jsou vyštvaní do exilu. Irácký politický básník Saadi Yousef díky režimu Saddáma Husajna tráví v londýnském exilu už třiatřicátý rok. „Nech mě být, vojáku. Nech mi mou proutěnou chýši na vodě... Já nejsem tvůj nepřítel.“ Vedle čtení tklivých poém proti americké intervenci v Iráku vzbudil potlesk, když na otázku „Ale to jste taky musel mít nějakou zbraň, že ano?“ vytáhl z náprsní kapsy bojovně... pero. Cenu Spirose Vergose za svou bodu projevu mu na úvodním galavečeru předal symbolicky primátor Bohuslav Svoboda.

Prozaik Nedim Gürsel uprchl po vojenském převratu v rodném Turecku v roce 1971

do Paříže. Postoj úřadů k nynějšímu profesorovi literatury na Sorbonně zpochybňuje evropskou integraci Turecka, neboť za svých pět posledních novel se opakovaně ocitl před soudním tribunálem. „Ať už jsem byl podezírán, že kazím mravy, rouhám se, anebo jsem měl urážet armádu, vždycky se někdo ozval. V Turecku jakožto sekulárním státě by nemělo být myslitelné, aby náboženství ovlivňovalo politiku a justici.“ Jeho krajan, spisovatel a populární zpěvák Zülfü Livaneli, žil po propuštění z vězení v roce 1971 ve Stockhol-

Nedim Gürsel

mu a Paříži; v Praze měl s sebou kapelu a jeho protestsongy ze 70. let působivě doprovodil chorál turecké části publika.

Úvodní diskuse *Jak horká byla studená válka* se bohužel zvrtila ve sled monologů a ke konfrontaci, zdroji nejhodnotnějších myšlenek, nedošlo. Řecký velvyslanec v Česku Konstantin Kokossis konstatoval, že studená válka přinesla Evropě i přes politickou radikalizaci stabilitu. Dle českého velvyslance v Irsku Tomáše Kafky se vítězstvem studené války stala globalizace, jež v sobě nese zárodek globalizace s lidskou tvář. Dominikánec Junot Diaz v elegantní zkratce vystihl dvacáté století. Tím, že přineslo totalitní režimy, zpochybnilo schopnost moderního člověka snít, vytvářet si ideály a utopie, a odsoudilo ho k životu v přítomnosti, neboť se nemůže vracet do minulosti ani doufat v budoucnost. Nejdynamičtěji zapůsobil svým prostě podaným osobním příběhem Saadi Yousef: věznění a třiatřicet let v emigraci bez možnosti návratu. „Studená válka ovlivnila život jednoho mladého muže, a tím mužem jsem byl já. Vypravil jsem se na festival poezie do Moskvy a nemohl jsem se vrátit, protože by mě byli okamžitě zatkli.“

Ožehavá byla naopak diskuse *Být pánem znamená určovat význam slov*. Citát z Jeana Geneta a přesné otázky Denise Molčanova myšlení přítomných maximálně stimulovaly, ale velký podíl na víření idejí měla též dokonale ovládaná francouzština. Podle Nedima Gürsela je básnické slovo vždy

Saadi Yousef

už disident a v konfliktu s restriktivní mocí jazyka vládnoucího režimu. Jakkoli ale turecká moc věznila básníka N?zima Hikmeta, básnickému slovu nemohla dlouho vzdorovat, tvrdí Gürsel. „Věřím v moc básnického slova.“ A citoval Rolanda Barthesa – „jazyk je fašistický“ (nejenže nám brání vyslovit určité obsahy, ale hlavně nás cosi říkat nutí). Tím rozohnil Michela Deguye, jenž od té doby stál v opozici snad proti každému argumentu Gürsela i vlámského básníka Wernera Lambersyho. „Ta Barthesova věta je naprostá blbost... Bohužel se o tom mluví v základních kurzech na College de France.“ Osvobozující úlohu literatury v autoritářských režimech vykázal do závorky jako zvláštní případ a za hlavního nepřítele prohlásil klišé, stereotyp a banalitu. Tato doxa, neproblematické zdání, je přítomná v každé společnosti bez rozdílu. Poezie jako taková žádnou politickou sílu nemá, jde o jazyk jako celek. Smysl má se angažovat, všimnout si hyperkorektního jazyka politických hesel, podivného esperanta institucí, reklamy, oné „mediokracie průměrnosti“, která nám vnucuje hodnoty. „Někdy už používat národní jazyk je politickým činem.“ Důstojný Gürsel pobaveně přihlížel vzrušené gestikulaci legendárního francouzského básníka a filozofa se stylovou šálkou kolem krku. Lambersy poznamenal cosi o horkokrevných lidech, kteří mají rádi paradoxy, a že je lépe dívat se na věci s odstupem. Avšak ani jeho smířlivý pokus oddělit básnický diskurz od politického neodolal Deguyho argumentu „Samotná historie zpochybňuje to, co jsi tady právě řekl...“. Strhává se vřava a nečekaně promluví tlumočnice: „Omlouvám se, ale teď mluví všichni najednou!“ Ale i když se ztratíte v komplikované myšlenky či překladu nebo prostě na chvíli vypnete, je zážitkem už pouhá přítomnost, vzhled a gestikulace charismatických literátů.

I letos se programová koncepce rozplývala v klišé. Festival se „soustřeďuje na zdání – na kontrast světa viditelného a nevidi-

tebního – na život myslí“. Ano, tak se dá také pochopit literatura. Ale co s tím? Sentence a citáty, jež na festivalu porůznu zaznívají nejčastěji od filozofsky zasněného ředitele Michaela Marche, se slévají v jakési poetické mlze a neposkytují srozumitelná vodítka k diskusím. „Inspiraci nacházíme ve světě, ale zpochybňujeme jeho zdání.“ Pokud je úlohou festivalu propagace literatury, působí věty jako „Je-li statečnost směsicí moudra a zkušenosti, musí naše jednání brát v potaz věci zjevné i skryté“ naopak elitářsky. Spolehlivě také zneškodní propagační potenciál novinových zpráv, protože pro většinu národa jsou blábol. Proč nepustit do éteru nějakou zákulisní příhodu nebo souvislou glosu, když je festival díky fungující mediální propagaci velmi dobře viditelný i pro širokou veřejnost?

Co se týče organizační a technické stránky, festival se zlepšuje každým rokem. Navzdory zkrácenému rozpočtu a oproti minulosti nižšímu počtu doprovodných akcí vytvořil tým Michaela Marche a Vlasty March-Brtníkové profesionální podívanou. Scéna s lampami ze sedmdesátých let (dílo Jana Štěpánka) evokovala depresivní šed totalitní společnosti; úsměvné zmenšování atomových pum se nad diskutujícími pohupovaly jako stálá hrozba konfrontace. Je skvělé, že všechny pořady je možné shlédnout on-line. (Doporučuji znělku: papírové masky literátů v pražských ulicích v rytmu soulu Cold Sweat Jamese Browna.) I když internet stejně jako slunné počasí jistě mnohé od osobní návštěvy sálu odradil, návštěvnost byla slušná.

Oproti srovnatelným tuzemským akcím (Měsíc autorského čtení, Svět knihy) nabízí pražský festival spisovatelů vždy něco navíc, především nezaměnitelnou atmosféru diskusí. Na tom je možné ještě zapracovat: jasnější tematická koncepte (například jako před čtyřmi lety u Dada na Východě) by určitě byla namístě.

Petr Andreas

S

třív
ko

Strky-frky

Oznámení...

Prosíme ctěné zákazníky, aby nás omluvili. Avizovaný konec světa nakonec neproběhl z důvodu nedodržení termínů v dodavatelsko-odběratelských vztazích. Jakmile problém odstraníme, budeme vás informovat!

Šíleně smutná...

Princezna Helenka je šíleně smutná. Její písně nejsou hrány ve veřejně právním Českém rozhlasu, a to je odsouzeníhodné. Jak k tomu přijdou posluchači, kteří si k výpečkům chtějí poslechnout tu o malovaném džbánku nebo nějakou jinou podobnou. A jak k tomu přijdou ti, co rozhlas vůbec neposlouchají, he? Princeznin manažer M. M. vysvětlil televizním divákům, že princezny písně se staly národním bohatstvím, což dokumentoval tím, že se hrají i u ohňů lidu liščích ocasů, čímž proběhly kúrou zlidovění.

Soud však tak na první pohled jasnou křivdu nenašel. Co taky očekávat od mafie?

Je tu však cesta k nápravě. Kdyby si Martin Michal nazul kanady, na zelenou košili si našel domovenku s nápisem Řítka a začal by metodicky obcházet potlachy s kasou. Chcete se radovat z písní národního pokladu? Zaplaťte, padouři, nebo vám ty vaše totémy proměním v párátko, který ani za tisíc let nevypotřebujete. Čili jinak řečeno: *Za klobouk si dej trápení svět je nádhernej tak pojď žít za klobouk si dej trápení třeba tě má ráda třeba tě má ráda třeba tě má ráda za klobouk si dej trápení svět je nádhernej tak pojď žít za klobouk si dej trápení tak na co to vzdáváš tak na co to vzdáváš tak na co to vzdáváš proto si dej do klopý svý proto si dej kytku bílou jako motýl jako motýl jako motýl bílou jako motýl bílou za klobouk si dej trá-*

pení svět je nádhernej tak pojď žít za klobouk si dej trápení třeba tě má ráda třeba tě má ráda jiná tě má ráda.

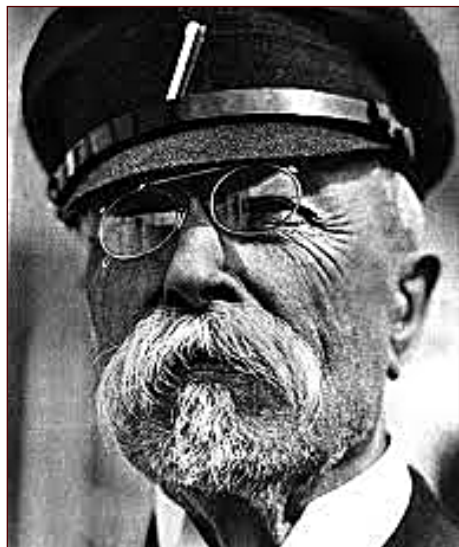
O několik měsíců později: Jak jsme vás již informovali, právníci Boba Dylana vypracovali obsáhlou žalobu na 3567 rozhlasových stanic v USA, protože dle playlistů nehrály dostatečně nebo vůbec Dylanovy songy, jež se staly národním bohatstvím, a předaly ji federálnímu soudu. O několik dnů později se však tato žaloba stala sama předmětem jiné žaloby, kterou na právnickou kancelář zastupující Dylanovy zájmy podal český občan M. M. Po dalších dnech, po osobním setkání, česká strana žalobu stáhla.

Po několika dalších dnech dylanologové objevili, že se Mistr připravuje na speciální koncertní turné, jehož součástí bude blok úplně nových, neznámých písní. V jedné se zpívá cosi jako Chytila sem na pejsece mothylka.

Tyhlety copyrajty...

Že jsem někomu ukradl jeho nápad? Že jsem to doslova opsal? Co se čílíte? To je přece globalizace. Ta zaprděná euro-atlantská civilizace stejně neumí lidi pořádně ocenit. V Číně se kopíruje všechno, co se dá prodat, a vzdává se tím hold a poklona autorům. No není to ta největší meta, jíž se může nějaký tvůrce dočkat? Zkus si za peníze koupit hold.

Holt si ho nekoupíte.

Pokrok nezastavíte...

V roce 1912 napsal profesor Masaryk: *Povznesený, obnovený člověk – to jest náš úkol a k jeho řešení jest nutno vedle ostatních snah opravdu pokrokové etiky také abstinence alkoholu. V tomto smyslu platí slova: budoucnost patří střízlivým, totiž těm, kdož se rozhodli pro vyšší mravnější světový názor a způsob života.* (O etice a alkoholismu)

Pokrok se nedá zastavit, byť by nám zpátečníci pod nohy házeli polena velikosti Masarykovy. Dnes se můžeme povznést a obnovit v kontextu s mravnějším světovým názorem pouze a jen v hospodě, když si dáme několik plnů, případně nějaké ty ohnivé vody. Jinudy cesta nevede. Ostatní konání jen ubíjí a devastuje.

Obyčejné lidské radostě...

Ze serveru Bazoš.cz.

BUSTY – Poptávka – [10. 5. 2011]

SBĚRATEL NĚ PŘEKUPNÍK KOUPI BUS-
TU MALENKOVA V. 75 CM, PLATÍ STÁLE,
OSOBNÍ ODBĚR JÍSTÝ, CENA DOHODOU.
DĚKUJI ZA NABÍDKY.

A to mě nasírá...

V Salonu Práva vyšel rozhovor s orálním historikem Miroslaven Vaňkem. Onť mj. říká: *Při rozhovoru s takovým truhlářem nevyhnutelně dojde k porovnávání. A on vám řekne: Všude slyším, jak nebyly banány a toaletní papír, jak jsme stáli fronty. Ano, ale dnes stojíme na pracáku. Ano, jezdili jsme trabantem po východní Evropě, dnes můžeme i jinak, ale nemáme na to, tak stejně sedíme doma.*

Věřím Vaňkovi, že to někdo řekne. Vždycky někdo něco takového řekne. Musí to říct. Protože kdyby to nikdo neřekl, pak by došlo ke krachu filozofie, ke kategorii „obecné“ by neexistovala kategorie „zvláštní“. Ale i tak mě to nasírá.

„Truhlář“ zapomíná, že existovala skupina lidí, která nemohla jezdit ani tím trabantem po východní Evropě. Pak je třeba připomenout, že ti, co mohli drandit trabantem, stejně nemohli jezdit všude, třeba do Polska se, až na krátké období, nemohli jen tak vydat. Do země zaslíbené, kde zítra znamenalo včera, už vůbec ne, těch několik šťastlivců a odvážlivců dostalo jasnou maršrutu, na které byli neustále sledováni. No a Jugoslávie byla pro velkou část obyvatelstva taky zavřená. Takže jsme se mohli potkávat v NDR, MLR, RSR a BLR. Ale i tak je to spousta světa, to zase jo.

Nakonec snad ještě jedno srovnání. Skupina těch, kteří stojí na pracáku, je nesrovnatelně menší než skupina těch, kteří před rokem 1989 nemohli jezdit „i jinak“. A část těch, kteří taky stojí na pracáku, jezdí „i jinak“, právě proto, že stáli frontu na pracáku. Proto mě to nasírá.

Mimořádně mimořádné...

Anotace z Kosmasu na knihu

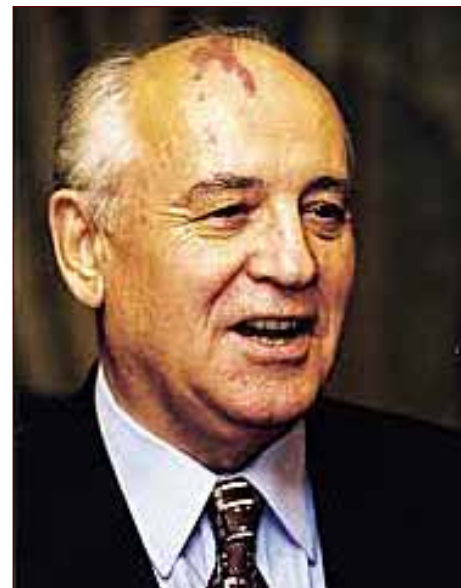
„Knihu Martina Putny Václav Havel. Duchovní portrét v rámu české kultury považuji

za mimořádně významnou práci o mimořádně důležité osobnosti českých dějin. Toto není běžný životopis, faktický popis událostí. Putna rozprostírá před čtenářem svůj kultivovaný výklad smyslu kulturního prostředí, z něhož vzešel a v němž žil Václav Havel. Píše zasvěceně jako přímý účastník, avšak zároveň s nadhledem historika nabízí výklad toho, co popisuje. Svoji práci opírá o mimořádně pečlivé studium dostupných zdrojů. K tomu píše elegantně a po výtce čtivě. Tato kniha představuje podle mého soudu zcela stěžejní počín v dosud většinou povrchním a často tendenčním myšlení o Václavu Havlovi. Nastavuje mu novou a vysokou laťku.“ Erazim Kohák

Nemám nic proti Havlovi, naopak klidně bych mohl být taky tenhle pravdoláskař. Ale otiskovat takovéhle anotace je zločinné jednání. Zvláště když knihu vydala Knihovna Václava Havla, o. p. s. Cesta do pekla je vystavěna ze samých dobrých úmyslů. Rozzum je ubit emocemi a výsledek je kontra-produktivní.

Taková pitomost...

Ale zbytečná. V *Lidových novinách* 4. 6. otiskli článek historika Petra Luňáka *Hodný opilec Jelcín, zlý car Putin...* V prvním sloupci dole je odstavec, který začíná větou: *Až do konce 90. let se Gorbačovovy improvizované reformy těši-*

ly podpoře obyvatelstva, které mělo tendenci hledat nedostatky u jednotlivců, nikoli v systému jako takovém. Nicméně na konci 90. let se vytvořila neudržitelná ekonomicko-politická situace, kterou Gorbačovovy fiskální a finanční kroky a neustálé lavírování mezi liberály a konzervativci jen zhoršily. A na konci odstavce: A Gorbačov a vlastně ani jeho konzervativní oponenti, kteří stáli za pučem v srpnu 1991, nebyli ochotni sáhnout k masivnímu násilí k záchraně Leninova systému. Protože Gorbačov rezignoval na konci roku 1991 (25. 12.), je zřejmé, že autor oněmi „90. lety“ myslí osmou dekádu, tedy 80. léta.

Když jsem nastoupil na první redaktorské místo, byl jsem upozorněn, že to bývá častá chyba a že ji dělají i vysoce otitulovaní mudrci. Podobá se onomu nepochopení, kterým dnem končí 20. století. Že to není konec roku 1999, ale 2000. Je to podobné, jako bychom říkali, že někomu dáme sto korun, ale dali bychom mu jen 99 Kč. Za všechno může to diverzantské numero „0“, jež vnáší nepohodu do našich řad... Proto zrušme nulu, počátek všech neštěstí. Není to náhodou vynález nějakého Žida? Že ji vynalezli Arabové? To bude nějaká blbost.

Představa...

Možná bude mít jednou v Praze – u Kramářovy vily nebo u Strakovy akademie – pomník *amalgámová plomba*. A taky se symfonií *Amalgámová plomba* bude zahajovat Pražské jaro. A festival zdravotnicko-politických filmů se bude jmenovat *Amalgámová plomba*. A nakonec bude přijat zákon o tom, že *amalgámová plomba* se zasloužila o stát. Ale to už asi vůbec nikomu z toho všeho zuby nebudou růst...

Psi pohanští...

Přišel jsem jednou takhle večer domů, dal jsem si předtím s rybářem Šandou pár hladinek, tak jsem měl povídkou. Sedl jsem si na židli a zavolal psa. To je takovej blbec, ze sousedovic kočky je úplně nepřítelnej, jmenuje se Matěj. Rasu neudávám, kvůli utajení.

Hele Matěji, povídám, už dlouho jsem se tě chtěl zeptat, jaký máš názor na to, že někteří obyvatelé zeměkoule si berou do huby vaši psovitost. Používají výrazy jako „psi pohanští“... Máš k tomu něco...?

Než si něco štekneš, tak by mě taky zajímalo, jak to vůbec máš s tím pohanstvím? Je něco nad vás, nějaké kosmické, vesmírné, mytické psi über alles? Nejste vy psi trochu panteisté? Volil bys zelené? Poznáš podle kvality tepla, jestli je to z jádra? Co tvoje orientace? Je něco, co bys v životě nesežral?

Matěj nic. Ani štek. Pes jeden pohanská.

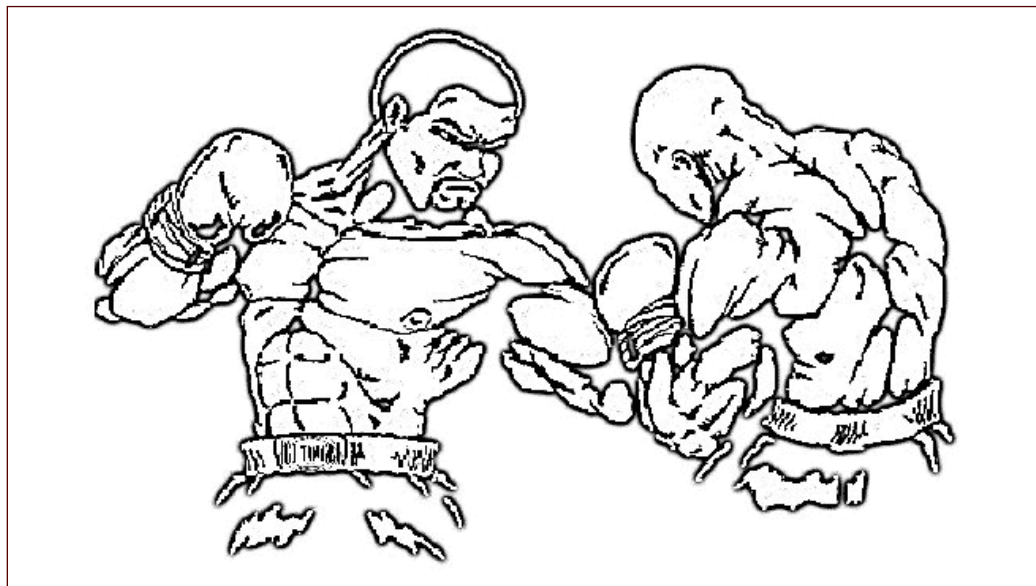
Konečně...

Po dvaceti letech se jedna kapitola českého budovatelského úsilí konečně uzavře. Farmářka Ludmila Havráňková podepsala smlouvu s ministerstvem dopravy a prodá svoje pozemky, aby mohla být dobudována dálnice D11. Co stálo za tímto zlomovým aktem? Farmářčina neblomnost nedala spát jednomu ornitologovi, který měl informace o podobném případě z Francie. Nejdříve to konzultoval s několika kolegy a pak si byl stoprocentně jist. Neústupná není farmářka, ale její nájemce – v jejím vysokém drdolu totiž přes den spával kalous ušatý (*Asio otus*), jeden z nejchytřejších ptáků v Česku. Za podvečera a v noci se vydával lovit hraboše na pozemcích L. Havráňkové. Báł se, že by o svoje loviště, a tím vlastně o ekonomickou výhodu, přišel. Tím, že se o něj farmářka starala téměř od narození (když vypadl z hnízda, našla ho při sběru brambor a automaticky si ho strčila do drdolu a téměř na něj zapomněla), získal kalous sice komfortní ubytování, ale postrádal lokální znalosti. Domníval se, že nikde jinde než na farmářčiných pozemcích hraboši nežijí.

Když se vše vysvětlilo, všichni přítomní se tomu od srdce zasmáli a kalous k tomu ještě přidal pregnatní rozbor situace na Východním Timoru.

Babybox K. 0. v prvním kole...

Babydědek Ludvík Hess mě pravidelně informuje o dění kolem babyboxů. Nežádal jsem ho o to, ale když mu napíšu, aby mě vymazal z adresáře, tak tím dokážu, že mě to aspoň trochu zajímá. Ale mě dětský box nezajímá, už tak je na světě dost krve. Čekám tedy jako na smilování na zprávu, že v některém z babyboxů objeví Ludvíka Hesse. Pak mu klidně napíšu, že mě může vymazat...

Ani síla slova...

Metro (8. června) psalo o budovách, kterým v Praze hrozí zbourání, i o několika, které již zbourány byly.

U Špačkova domu bylo poznamenáno: Demolici nezabránil ani protest Obce spisovatelů.

Tak až tam jsme došli na té velké cestě, na jejímž začátku bylo Slovo.

Možná kdyby se tehdy k protestu přidaly Obec překladatelů a Svaz českých knihkupců a nakladatelů, mohlo to dopadnout jinak. Ale znáte ty lidi z kultury, široké srdce a tolik, tolik lásky v něm...

kých nízkých pohnutek. Sudíme člověka podle toho, co má ve svém srdci. Proto ho musíme blíže poznat. Možná pak usoudíme, že hranice mezi námi nejsou nepřekročitelné.

Hlásím se ke komunismu ne jako k nějakému zdegenerovanému stalinskému idolu, který by si časem za se mohl vyžádat lidské oběti, ale ke komunismu jako humanárnímu ideálu, ke kterému se hlásili lidé jako Vladislav Vančura, Ivan Olbracht, Julius Fučík a další. Jejich jména bychom neměli vymazat z paměti.

Komentář:

Ťuky ťuk! Ťuky ťuk!

Co chcete?!

Prosím, pane dozorce, my se tady dusíme!

?...

Tak zase něco o uhlířské víře...

Z diskuse deníku Referendum ke článku
Nad diskusemi v Děniku referendum

Eva Hájková - knihovnice

Musím to napsat Sobota, 11. června 2011, 07.32:46

Mrzí mě, že stále ještě hodně lidí cítí hrůzu ze slova komunismus. Nesudíme člověka podle toho, jaký odznak nosí na klopě. Bohužel není v lidské moci zabránit tomu, aby si stejný odznak na klopě nepřipnul i člověk z něja-

Odbory? To neznám. Jedině snad odbor péče o mládež...

Úplný konec...

Metro, 17. června 2011. Inzerát fy Levné knihy:

Při nákupu nad 499,- zdarma MEGA PACJ 70, Calgonit finish POWERBALL. Powerful Cleaning even in Short Cycles, New & Improved Formula.

Nová formule... Jsme na začátku úplného konce!

Jakub Šofar

Farmářčina
neoblomnost
nedala spát
jednomu
ornitologovi, který
měl informace
o podobném
případu
z Francie.
Nejdříve to
konzultoval
s několika kolegy
a pak si byl
stoprocentně jist.
Neústupná není
farmářka, ale její
nájemce – v jejím
vysokém drdolu
totiž přes den
spával kalous
ušatý (Asio otus),
jeden
z nejchytřejších
ptáků v Česku.

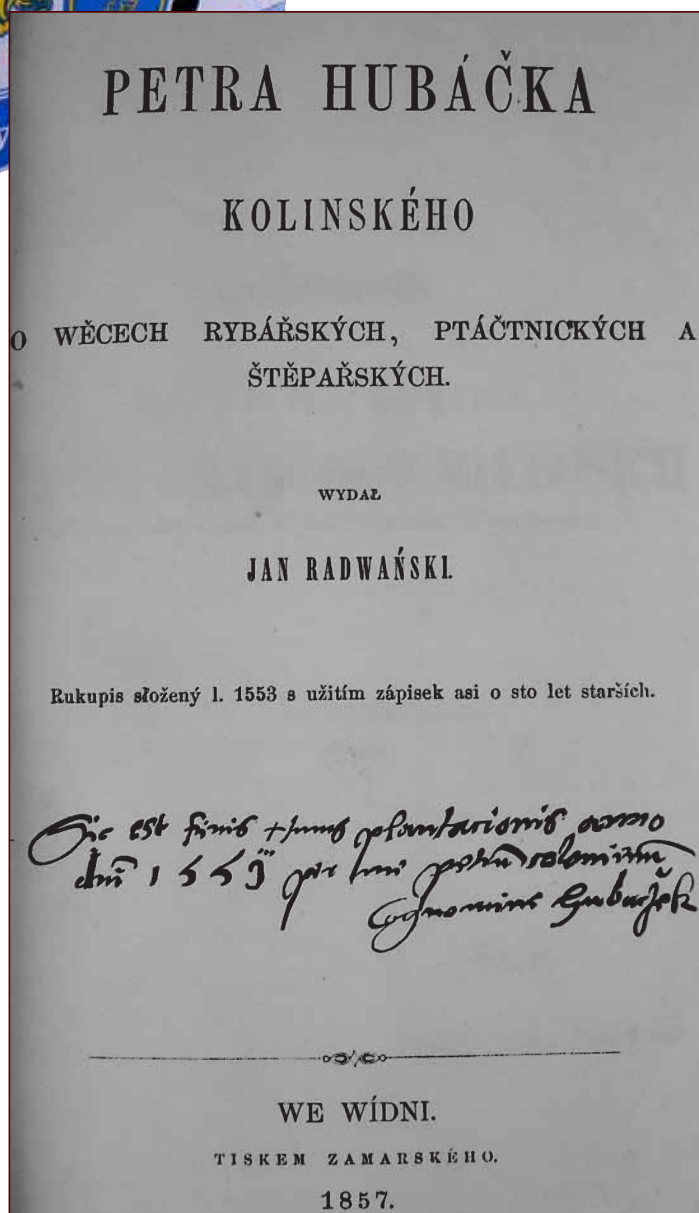
S

třív
koZ antikvariátních
banánovek

Rukopis, jehož
obsah nyní na
světlo vyneseno,
skládá se ze
dvanácti
osmilistových sešitků
hrubého

neobřezaného papíru

v podobě dvanáctkové. Obálka jest
zahnutý s obou stran pergamenový
list, popsaný písmem židovským ve
dvou sloupcích. Hlavní obsah

rukopisu, jakož z přípisku na konci vysvítá, od Petra Hubáčka Kolinského,
kterýž jej r. 1553 dokončil. Za každou částkou (o věcech rybářských,
o pěnkavách, o štěpování) necháno několik listů prázdných, které Hubáček
patrně k pozdějším doplňkům ustanovil. Tu nalézají se dodatky, z nichž jen

Petra Hubáčka Kolinského o věcech rybářských, ptáčtnických a štěpařských

jeden, totiž první, od Hubáčka, všechny druhé od jiných zapisovatelů pocházejí. Písmo jest v dodatcích českých dobře čitelná fraktura. Kdo Hubáček byl, těžko se dosouditi, jelikož jméno odjinud známo není. Podle adresy, kterou na rubu posledního listu dvakrát pro cvik péra naškrtnal, zdálo by se, že byl nějakým úředníkem panským, snad u některého pána z Pernštejna. Po Hubáčkově dostal se rukopis několika majetníkům v Čechách, kteří právo majetnické osvědčili přípisky. Mezi jinými dostal se též nějakému mistru hrnčířskému myslím v České Třebové. Polští zapisovatelé nepozůstavili žádné po sobě poznámky, lečby se z připomenutí na titulu: Pro bibliotheca Tyneciana souditi, že by alespoň jeden byl býval řeholníkem z Čech v Týneckém klášteře u Krakova přebývajícím. Nyní jest rukopis majetkem pana Jana Radvanského, vydavatele této knížky.

Tolik stojí v předmluvě editora podepsaného zkratkou J. J., pod níž se skrývá český etnograf Josef Jireček. Pro úplnost uvedme, že Petr Hubáček Kolínský žil v letech 1520–1568.

Toto jsou knížky o rybářských věcech a v nástrahách na ryby.

Vezmi shnilé dřevo na spráchnilivé, ještě se v noci svítí, vlož je v sklenici a postav do vrši na štiky; lepší tj., probatum est.

Jináče: srdce kozlové a vař nejprve u vodě a potom v strdi, pak suš je, potom skráj je na kusy, vlož do síti neb vrši, vezmi krev člověčí, smíšej ji s ječnou maukau a vlož v plátno lněné, a po čichu sejdať se ryby.

Zkušená věc ryby krmiti.

Item vezmi starého sejra, co může bejti nejsmrduťjší, a páleného vína až za dva peníze a sladového prachu a z apatyky slovau

grana gebule kuličky a ztluč ty kuličky na prach v moždíři, a kafru též nemnoho k tomu a trochu medu a udělej z toho všeho kauli smíšeje to v hromadu, a potom kdež víš v lítě v horku, kdež tišina, i dělaj malý kuličky as jako semenec a meciž do vody. Kterážkoli ryba tu kuličku sní, splyne vzhůru a vezmeš ji rukou po dobré chvíli.

Chceš-li ryby rukama lovit.

Item vezmi libečku a kafru a strdi málo, učiniž z toho masť, maž sobě ruce a nohy tau masť a půjdať k tobě a budeš je rukama bráti.

Aby ryby jako mrtvé plovaly.

Item vezmi símě petrželové coť se zdá anebo kořen jeho, stlučte s starým sádlem

a s krví kozlovou, když se trků, a učiniž z toho masť a maž sobě ruce a nohy, a půjdať k tobě ryby zdaleka.

Na ryby nástraha.

Item vezmi blén aneb jeho símě a přivež kámen a vrz do rybníka anebo do řeky, a splynať jako mrtvé.

o pěnkavách.

Kterak máš pěnkav chovati.

Když pěnkava oslní a tře sobě oči, vyjma ji z klece, stružiž ji rásky ať jsou čisté a zetřiť je mýdlem benáckým nepraným a zaprskni ji v oči vodu a promy jí octem a dej jí hořčici jísti den nebo dva, a potom jí dej semenec s mákem.

Item když pěnkava oprchne, vezmi řasu březovou, zetři ji na prach v pánvi a přičiň vody malinko, vyždmiž tu vodu skrze rauchu, naliž ji v růžek a dej pít. V týždni pěnkava obroste, a dej jí semence čistého a suchého.

Když chceš v čížbu opravit pěnkavu, když jest němá, vezmi medu a octa málo, rozetři žahavky a vydav vodu z nich a přičiň k tomu vody a medu. A potom jí dej pít jeden den, a potom jí dej kozího mléka za dvě hodiny, a bude zpívati; zastava její buď semenec a mák.

Item Června měsíce velikého vezmi čistú středu a postav ji v novém hrnci mezi mravenčí a míchej dřevem v hrnci, až jse v kulíky svalejí ti mravenci, a potom ji vyndej na říčici a prosuš ji dobře a dávej pomalu pěnkavě a věz bezpochyby, že bude zpívati div se nepřetrhne; neb jest to věc zkušená.

Item na sv. Filipa a Jakuba sázej pěnkavy do tmy, chovej jich čistě a dávej jim čistý mák málo přimíšeje hořčice, a toho dne vytrhej jim křídla přes pero a ocas všecek, a nech jich tak ve tmě.

S yagodie Morfke
 Chceš-li ryby rukama lovit.
 Item vezmi libečku a kafru a strdi málo, učiniž
 z toho masť, maž sobě ruce a nohy tau masť
 a půjdať k tobě a budeš je rukama bráti.
 Aby ryby jako mrtvé plovaly.
 Item vezmi símě petrželové coť se zdá anebo
 kořen jeho, stlučte s starým sádlem
 a s krví kozlovou, když se trků, a učiniž z toho
 masť a maž sobě ruce a nohy, a půjdať k tobě
 ryby zdaleka.
 Na ryby nástraha.
 Item vezmi blén aneb jeho símě a přivež kámen
 a vrz do rybníka anebo do řeky, a splynať jako
 mrtvé.

Item kdo chce, aby mu pěnkava hned po čížbě línala, vezmi raka živého a natrhej na poli žita zeleného, i stlučij toho raka s tím žitem mezi dvěma kamenami; potom vydavě z toho vodu, dej pěnkavě píti, bude línati.

Když se pěnkava pokazí.

Item vezmi vejce mravence a dej pěnkavě několik jich, a budeť zdráva.

Když jest pěnkava měká.

Item dej jí písku čistě vypraného a bude tvrdší.

Item když máš pěnkavy, takto jich myslivče chovati máš.

Item dávej jim mák s řepným semenem, když číhaní přestaneš, celauť zimu až do sv. Filipa i Jakuba. A potom dávej jim mák v hořčici, a je v studeně míti máš a ve tmě bez much do Matky Boží Veliké. A po Matce Boží nechovej jich tak pilně, než časem se s nimi projdi na humence, abyť obvykli k sedání v čas. A pak když chceš sedati, abyť dobře zpívaly a zdravý byly, tehdy jim vař v kozím mléce semenno; takť budau dobrý písně míti.

Když pěnkava chce oslnauti.

Item sprskaj jí solí s octem oči, bude hleděti.

Kdyžby se pěnkavě pupek stočil.

Item vezmi kámen skřenem a spal jej. Potom stluč na prach čistě v moždíři, potom upec vejce čistě a sekej dobře a pospi tím prachem na vejce, a to jim učiň po několikrát, ať se toho nají.

Aby péro pustila.

Item vezmi hadovu kůži a zetři, a dej jim píti aneb kaupati se v té vodě tím.

K zastavení péra.

Item zvař semenec kalkusem, a když počneš sedati, zvař semenec v medu.

Aby vítr ptáků nezarazil.

Item vezmi to koření děvestě, a druzí říkají pupava, ukroje po kausku i vyndej jim do růžku ať z toho pijí.

Item kdo chce čihadlo zkaziti, vezmi kost umrlého člověka a prsti z hrobu, pospi tím humenec, a kost někde zakopej.

Dodatek TV.

Na franskú jistý kus N. Bernatha lékaře.

Vezmi rtuti 2 1/2 lotu, soli asi hrst, a spal ji v něčem čistém, bobku 2 1/2 lotu a trochu krušpatu, coby ho bylo za peníz a zetři ten bobek i krunšpat a odvař, a vezmi oleje bobkového 1 1/2 lotu, i zdělej to v hromadu a smni spolu to čistě, aby nebylo rtuti viděti, a starého sádla přepuštěného 1 1/2 lotu, a maž se tím po příhých, na nohách i na rukách. Než toho jídla se varuj a nejez: vepřovyho masa a nic mličnyho ani seyra žádného; než toto jez: vejce, kuře, a v teple se maž a na vítr nechod.

Připravil

Michal Šanda

Item když pěnkava oprchne, vezmi řasu březovou, zetři ji na prach v pánvi a přičiň vody malinko, vyždmiž tu vodu skrze rauchu, naliž ji v růžek a dej píti. V týmždni pěnkava obroste, a dejž jí semence čistého a suchého. Když chceš v čížbu opravit pěnkavu, když jest nemá, vezmi medu a octa málo, rozetři žahavky a vydav vodu z nich a přičiň k tomu vody a medu. A potom jí dej píti jeden den, a potom jí dej kozího mléka za dvě hodiny, a bude zpívati; zastava její bud' semenec a mák.

Item Června měsíce velikého vezmi čistú stred' a postav ji v novém hrnci mezi mravenčí a míchej dřevem v hrnci, až jse v kulíky svalejí ti mravenci, a potom ji vyndej na říčici a prosuš ji dobře a dávej pomalu pěnkavě a věz bezpochyby, žeť bude zpívati div se nepřetrhne; neb jest to věc zkušená.

I)

Jsem trochu
strop
a trochu dno
-
nakonec
to vyjde nastejno

A tma je
mezitím
šetřím
nesvítím

II)

Co je nahoře
to je i dole

to se přece
dávno ví
ty starej vole

III)

Necháme to na jindy
Na krindy
a na pindy

IV)

čtyři variace

1)

květ v sadu
nůž v mase

2)

sedě v mase

3)

čelem vzad
v masu sad:
potlesk
potlesk
dotleskat

4)

masové sadostiučinění

V)

změna pyje v pij
= stěhování z jipky
na jypku

VI)

dokumenty
pozor
průkazy
vpravo hled
karty
dva kroky vpřed
dál už si to můžeš domys-
let...

VII)

Přijmeme noční strážné
k ochraně tajemek
zn. Křížovky a. s.

VIII)

včerejšek začal
dneškem
dnešek začal
dneškem
zítřek začal
dneškem
meškáme

včerejšek končil
dneškem
dnešek končil
dneškem
zítřek končil
dneškem
meškáme

včerejšek je
dnešek
dnešek je
dnešek
zítřek je
dnešek

jak to myslel
Obuškozpytleven
Pešek?

IX)

nikdy jsme si nemysleli
že bychom si nemysleli

bázní

X)

ANNO DOMINI...

ale to víš, že jo,
ty domino!

XI)

lidi hnát
lidský hnát
teď hned

teď hněť
hněď
teď hned

hnáty hnát

XII)

chce se to zapřít
a makat
a dřít
a nekoukat se okolo
než se něco zadře

XIII)

Seznam literatury:
Ernst Pant: Mletjandlem
Ernst Mandl: Rozvrzaný Jandl
Jandl Mlet Mandl: Rozvrzaný Pant
Mandljandl: Ernst

XIV)

tak jako...
a vlastně
jako co?

pořád samá přirovnání
výřady přirovnání
světové výstavy přirovnání
galaxie přirovnání
nic jiného než oportunismus, revizionis-
mus a posránkovství

XV)

někde na hraně
někde na hraně
někde na hraně
někde na hraně
někde na hraně
někde na hraně
někde na hraně

a na straně

XVI)

kdo nemá kouska cti...

hele
tohle je dobrý
to si přečti

vůbec tomu nerozumím

no dyť právě

XVII)

jestliže, pak
anebo
pak, jestliže?

XIX)

evropská profiliga:
Slavia Manchester
Dynamo Londýn
Lokomotiva Lyon
Spartak Barcelona
Slovan Amsterdam
Slavoj Mnichov
Turbína Milán
Torpédo Istanbul
Sokol Lisabon

XX)

všechno je v pořádku
nebe je zase na nebi

ale co je za tou tapetou?

XXI)

na podzim trháme plody
z pušek a pistolí sklízíme spouště

Jejda, vono to vystřelilo!

Snad jen bázeň zapříčinila, že se autor těch-
to zlomků nepodepsal.

Když bohémové hovoří o Bohu

Mariusz Szczygiel ve své novině reflektuje téma vztahu českého a polského vnímání křesťanství, různých podob osobních vztahů k Bohu, hledá význam křesťanství v dnešní době a posuzuje dnešní nároky katolické církve na věřící. Debata na toto téma je živější v současném Polsku než v Čechách. Snad kvůli rozdělení tamní scény na socialisticky a liberálně smýšlející část politického spektra, která je aktuálně u moci a výraznou konzervativní opozici. Autor sám se zřetelně hlásí k prvnímu jmenovanému proudu.

V úvodní kapitole na str. 7 popisuje své východisko: „*Nejvíc mě zajímají Češi, kteří nevěří v Boha. Jak se vám žije bez Boha?*“ Ta-

to otázka, někdy vyslovená přímo a jindy skrytě, je refrémem této knihy. Víím, že Čechům může připadat příliš banální. Jako bych se ptal Italů, jak se jim žije jako brunetům, a Švédů, jak se jim žije jako blondýnům. Ale vezměte v úvahu, že přiznat se k ateismu v Polsku často vyžaduje odvahu.“

Při svém pátrání postupuje dvěma způsoby. Nabízí jednak obecnější reportážní črty, ve kterých ventiluje obvyklé názory cizinců na současné Čechy, zejména na úroveň služeb v Praze, což ilustruje na příkladu šízení zahraničních hostů pražskými taxikáři nebo čišníky. Letmo zmiňuje naši náklonnost k oslavám úspěšných sportovců, připomíná Nagano a stejnojmennou operu Jaroslava Duška a Martina Smolky. Vztah

trati

Česká nuda vyplouvá na povrch
v kapitole, v níž Szczygieł
polskému čtenáři zprostředkovává
pohled na návštěvu papeže
Benedikta XVI. v roce 2009.
Papež je novináři přijímán bez
nadšení, jako „nutné zlo“.

ke křesťanství ilustruje narážkami na Zeleného Raoula z Reflexu, Lidskou tragikomedii či Bílou svini Ladislava Klímy. V jiné kapitole reflektuje peripetie života v Čechách/Praze na příbězích bytu své české překladatelky Heleny Stachové, skrze písemnosti z její knihovny uvažuje nad Teigem, Seifertem. Jinde se vrací k okupaci Čech vojsky Varšavské smlouvy a připomíná účast polských vojáků na této akci, což mu slouží pro kritiku Poláků z městeček při hranicích, kteří tuto akci údajně oficiálně „podporovali“. Hned se za to každému v Praze omlouvá. Zdá se, že zjevná nesmyslnost podobných omluv – autorovi byly přece v roce invaze pouhé dva roky – je jen lícem mince, jejíž opačnou stranou se zdá být snaha zkreslovat skutečnost, násilí vůči přirozenosti.

Podstatnou část knihy tvoří popisy setkání s několika postavami naší umělecké a showbiznysové scény. Autor hovořil např. s Egonem Bondym, Halinou Pawłowskou, Pavlem Kohoutem, Janem Saudkem nebo Davidem Černým. O jeho přístupu k těmto lidem platí následující slova Stanislava Komárka: „Postmoderní éra

přináší kromě konce všech ústrků a možnosti někde ve skrytu a na okraji zcela nerušeně vegetovat i bezbřehou lhostejnost k intelektuálním činnostem, pokud nemají povahu pouťové šarlanterie (jakéhokoli typu) dobře masmediálně upotřebitelné.“ (Eseje o lidských duších a společnosti II., str. 178) Szczygieł provokuje polské čtenáře příběhy pražských bohémů a jejich indiferencí vůči náboženství. Copak v Polsku není žádná figurka formátu Haliny Pawłowské? Nelétá tam svým vrtulníkem žádný mondén David Černý? Neměli tam nikoho podobného Egonu Bondymu? Absentuje cosi důležitého, totiž pointa. Již jsme si na své bohémy zvykli a v této knize ničím nepřekvapují. Jediný Jan Balabán nehovoří pouze o sobě samém.

Více než tyto rozhovory zaujme stručná vizitka „falešného mrtvého studenta“ Martina Šmída a seznam myšlenek, kterým se od listopadu 89 věnoval. Je opravdu reportážní ilustrací dnešních možností zabývat se pořád něčím jiným, surfovat na duchovních prouděch dneška. To snad opravdu může být zajímavé i pro Poláky, pokud se jim něčeho podobného nedostává.

Specifických figur, které v zájmu zachování prostoru pro mediální komunikaci musí zaujímat představitelé katolické církve, si autor všímá, když popisuje zkušenosti polského kněze Zbigniewa Czendlika nebo když cituje z rozhovoru kardinála Vlka s Renatou Kalenskou. Česká nuda vyplouvá na povrch v kapitole, v níž Szczygieł polskému čtenáři zprostředkovává pohled na návštěvu papeže Benedikta XVI. v roce 2009. Papež je novináři přijímán bez nadšení, jako „nutné zlo“.

Asi nejvíce pozornosti vzbudila kapitola *Nikdo tu netrpí rád*. Szczygieł si všiml, že se u nás stále větší procento pohřbů odbývá bez obřadu, mnohé rodiny si ani nevyzvednou zpovělné ostatky svých příbuzných. Je to kapitola celkem barvitá, pokud spočítáme všechny možnosti, jak naložit s ostatky, které v ní autor nashromáždil. Ani zde nenajdeme žádný pokus o interpretaci, jen pouhou registraci jevů, výčet možností. Autor ulpívá na nejjednodušších formách sdělení.

Knihy je jaksí matná. V podstatě bezděčně popisuje, jak se v naší společnosti společně se ztrátou náboženského povědomí šíří nuda a nehybnost. Mariusz Szczygieł se tuto situaci pokusil popsat svým krajanům jako něco žádoucího, což není příliš přesvědčivé.

Szczygieł zapisuje historky, které mu předzjednal houf jeho poradců. Při svých sympatiích k našim bohémům si nepotřebuje lámat hlavu nad problémy, uprostřed kterých se nacházíme. Jeho pokus nicméně přinesl příklad možné orientace v daném tématu.

(Mariusz Szczygieł: *Udělej si ráj*, přel. Helena Stachová, nakl. Dokořán a Jaroslava Jiskrová – Máj, Praha 2011, 224 str.)

Královiny

Není podstatné, zda jsi vrah, hlavně že jsi ateista

V poslední době se rozrůstají jako houby po dešti blogy propagující ateismus jako jediný správný světónázor. Jednomu činí jejich sledování nesmírné potěšení: je to, jako by četl Julese Vernea (nebo ještě lépe Nikolaje Nosova), pro kterého už není důležitý vědeckotechnický pokrok, ale darwinistické teorie. Takto třeba Filip Tvrďý na svém blogu Massive Error komentuje knihu Inside Jokes, jejíž autoři považují humor za evolucí vytvořený nástroj pro identifikaci neobvyklých jevů: „Jsem vždy nadšen, když vědci pracují na odkouzlení další části reality. (...) Jednou bude věda schopná racionálně explikovat a kvantifikovat jakýkoli jev. (...) Lidé, kteří se zaklínají iracionalitou a emotivitou, vlastně jen nechtějí porozumět světu, který je obklopuje.“ Ve Tvrďého světě budou nově narození zřejmě dostávat příručku, která je připraví na život: „Laskavý, milující, vtipný, vrah, zloděj, hrdina, poctivec, podrazák, lhář atd. nejsi proto, že jsi využil své svobodné vůle takovým být, přičemž jsi musel překonávat různé předsudky dané rodinnou výchovou či společností, ale jsi jím proto, že podle vědecké teorie ta-

kový být musíš.“ Jeden je rád, že se doby, kdy bude věda schopná racionálně explikovat a kvantifikovat jakýkoli jev, nedožije. Považuje za vědecky dokázané, že by se jako člověk někdy iracionální a emotivní po takovémto porozumění světu sám urychleně odbouchl.

Vymete věřící z vedoucích funkcí

Podivuhodnou výpověď o svém světónázoru učinil v týdeníku Respekt první náměstek ministra vnitra Jaroslav Hruška: „Myslím, že lidé, kteří svou práci dělají s plným nasazením a kvalitně, ale přitom vědí, že práce není všechno, jsou svobodnější. Mohou být dokonce lepší než ten, kdo na své práci existenčně lpí a vidí v ní jediný životní smysl. Doba se mění, mám jen jedno zdravé a hlavní hodnoty jsou pro mě svoboda, přátelství, láska. Nejsem věřící člověk, proto si to stavím takto.“ Jeden je rád, že Hruška není věřící, protože kdyby byl, pochopitelně by práce byla jeho jediným životním cílem a za hlavní hodnoty by považoval otroctví, nepřátelství a nenávisť. A protože ministr vnitra věřící je, máme se na co těšit: brzy jistě budeme svědky lité bitvy lásky a nenávisťi v tomto silovém resortu.

To nebyla genocida, ale nedorozumění

Jeden je zvědavý, co se tak asi bude učit srbský generál Ratko Mladić na hodinách angličtiny, které váleční zločinci mohou navštěvovat ve vězení v Haagu. Jistě bude mít zájem o věty jako „To nebyla genocida, ale nedorozumění“, „Ti zajatci spáchali kolektivní sebevraždu“ či „Bosňáci mají sklon k sebepoškození“. A k tomu může na hodinách kreslení malovat Picassovu holubici. Kdyby dnes chytili Hitlera, udělaly by z něj kurzy ve vězení akademického malíře, a pokud by zlobil, zakázali by mu odpoledne od pěti do šesti chodit do fitka.

Otázka dne: Na kolik zmlácených squatterů připadá jeden zmlácený horník?

Je pozoruhodné, jak je naše demokracie spravedlivá ke všem stejně. Když kupříkladu squatteři obsadí chátrající lázně v centru Prahy, policie nasadí těžkooděnce, aby je odtamtud vyhnala. A když horníci hodlají na celý den zablokovat centrum města svými těly a balíky slámy, policie nic nepodnikne, aby prý nevyhrocovala situaci. Bodejť, pustit se do střetu s horníky není nic bezpečného, jsou totiž silní, ne jako ta anarchistická vyžlata, která po ráne obuškem padají na zem jako hrušky. Jednoho uklidňuje, že když se v hlavním městě objeví muži, kteří si něco vynucují fyzickou silou, slíbí mu premiér „urychlenou legislativní reakci“. Hned se cítí tak nějak bezpečněji. Přece nemůžeme po policii žádat, aby vymáhala naše práva a případně dala každému horníkovi blokujícímu silnici takovou nakládačku, až by z něj mour lítal. To bychom si za chvíli dokonce mohli myslet, že její slogan „Pomáhat a chránit“ platí pro všechny stejně, nikoliv jen pro ty silnější. Jeden začíná mít neblahé tušení, že si dosud špatně vykládal prohlášení politiků o tom, že potřebujeme silnou demokracii.

Třasořitkové na levém křídle

Jeden si až dosud myslel, že je demokrat, ale Adam Borzič mu v článku v Deníku Referendum otevřel oči: není nic jiného než nositel totalitního myšlení. Dokládá to na jedné srdceryvné historce, tak tragické, až se jednomu derou slzy do očí. Borzič píše: „Sedím si takhle v baru s jedním známým a řeč se ve svých zákрутách stočí na téma nedávné stávky. Můj známý mě nejprve ujistí, že nestojí na té ani oné straně, a pak přízná jako na mučidlech, že vlastně stávku podporoval. Odvahu mu dodal jen fakt, že já svoje postoje neskrývám. Po chvíli je na něm zdát znatelné oddychnutí, konečně někomu mohl sdělit, co si vlastně myslí, protože v pražských barech a salonech neradno se odborářů zastávat. Přízná mi, že když slyšel reakce svých známých, zařekl se, že nikomu svůj postoj nesdělí. Je to neuvěřitelné, horem dolem jsme přesvědčováni, že pravice znamená

svobodu a levice nás chce zavléct kamsi do strašných bažin totalitní minulosti, a současně žijeme ve společnosti, kde si lidé netroufají říci veřejně vlastní názor.“ Jeden je otřesen, co dosud svými nesmlouvavými postoji způsoboval: protože měl jasný názor, a ještě k tomu jej vyslovil, vytvářel mezi svými levicovými přáteli paniku a strach. A protože podobný názor na stávku měla většina jeho kamarádů, není divu, že se ti se srdcem nalevo cítí existenčně ohroženi: vždyť kolik jen ti pražští měšťáckové napsali dopisů zaměstnavatelům, ať jejich názorové oponenty vyhodí z práce, kolik jen udání přišlo na tajnou policii, aby je zavřeli, až zčernají. Jeden se domnívá, že až se příště sejdou dva zástupci pravice, měl by jeden z nich automaticky začít zastávat levicové postoje, aby se nově příchozí levíček nerozklepal strachy a mohl svobodně mluvit. A až pak „samostatně myslící jedinci“ (tedy ti, kteří zastávají stejnou ideologii jako Borzič) početně převáží na lidmi, které infikoval „mloch neoliberalismu krmený morálním kýčem odpovědných a slušných občanů“, budeme zde konečně mít skutečně svobodnou společnost, v níž si všichni troufnou veřejně říkat ten správný názor.

Obyčejný příběh obyčejného člověka

Jeden se nemůže vynadivit tomu, že si mnozí lidé sami nadávají. Každou chvíli totiž čte či slyší, že se někdo označuje za obyčejného člověka, jak to udělal například Petr Kužvart v Britských listech: „Vzepětí milionů v arabském světě, ve Španělsku, ale i v Řecku, Francii a třeba v Mexiku, ale i na Islandu svědčí stále a znovu o tom, že problémy, postavení a zájmy nás, obyčejných lidí, jsou víceméně stejné.“ Jeden nechce Kužvartovi zakazovat, aby sám sebe považoval za tuctového a fádního, jen je mu divné, že tolik bližních odmítá svou neobyčejnost. Obyčejná může být například omáčka, naproti tomu každý člověk je svým způsobem jedinečný. Lidé označující se za „obyčejné“ se zároveň hlásí k tomu, že jsou prostřední, nezajímaví a nedůležití, prostě to, čemu se ve vojenské hantýrce říká kanonfutr. Dobrovolně, nikým nenuceni, se vzdávají své lidské důstojnosti. Jeden se proto hrdě hlásí k tomu, že je člověkem neobyčejným a že se s potěšením stýká s dalšími neobyčejnými lidmi. A lidi obyčejné má rád – asi tak jako svého kocoura.

Jiří T. Král

www.kralbloguje.cz

Přečteno

P
rej
t

BABYLON

Číslo 2 / ROČNÍK XX • STUDENTSKÝ LIST PRO SENIORY • 15.- Kč na akademické půdě zda

Nový blb versus sta

Že byl komunistický bachař a poslanecký soudem odpovědnosti za mučení politických vězňů, je obudné, ale nikak překvapující. Soudec Pavel Pachner se odvolává, vůbec ne překvapivě, na důkazní nouzi. Nad čím ale zůstává rozum stát, je idiotství, které lze vyčíst mezi řádky z celkového přístupu soudu i jednotlivých výroků, i z toho, jak se toho zmocnila některá média.

Za to, že se nepodařilo sadistického bachaře odsoudit, totiž můžou podle soudece a novinářů, především samotní političtí vězni: Oni nebyli schopni si připravit konzistentní výpovědi a nabídnout soudu důkazy, které by stály na „symbolický trest“ neboli krátkou podmínku, jak požadoval státní zástupce Mareš. Oni, vězni, do toho vnesli zmatek a chovali se nesystémově, když si všechno detailně nepamatovali nebo nebyli úplně přesní. Zato Vondruška, to je kádr, ten zcela k věci „ve své závěrečné řeči upozornil na řadu rozporů ve svědeckých výpovědích některých politických vězňů z Minkovic,“ jak píše LN. A také zcela bez rozporů vypověděl, že TAKZVANÉ politické vězně nikdy netýral, ani mouše by neublížil. Závěrem však říká: „Vě

Když lidi nečtou, a prý nečtou, musí za ně číst jiní. Nakonec proč by nemohli existovat profesionální čtenáři, kteří by za úplatu četli pro druhé.

Četba, s. r. o., čteme za vás a pro vás! Přivezte nám svoje knihy, my je za vás přečteme (očteme vám je) a zase si je můžete odvézt. Množstevní slevy, rychlostní příplatky. Podle vašich požadavků pak vypracujeme závěrečné zprávy, jež budou opatřeny kulatým razítkem.

Mohlo by to vypadat třeba takhle:

Zaprvé

Studentský list pro seniory *Babylon* by neměl být podceňován. Redaktoři sice kašlou na dokonalost, ale píšou mimo hlavní proud, kde

se přežvykuje pořád to samé. Hlavní zásluhu na tom má Petr Placák, o jehož schopnosti vést rozhovory není třeba diskutovat. Není ničím výjimečný, ale „sedí to“. To je talent od pána boha. V čísle 2/2011 zpovídal třeba historika Petra Čorneje, překladatelku Věru Dvořákovou (manželka básníka a prozaika Ladislava Dvořáka) a taktéž zemřelého Zdeňka Vašíčka (dokončení rozhovoru z předchozího čísla *Babylonu*). Placák taktéž do čísla napsal reakci na kritiku Vašíčkovy knihy *Slavoj Český & spol. Mistrova divertimenta* od Michala Špirita. (Kniha je složená z textů tištěných v *Babylonu*, Plus 2010.)

Text má název *Pedanterie jako metoda*. Vybírám, s velkým potěšením, bez komentáře: *Interpretace je obecně Achillova pata tuzemských společenských věd, které – jakmile se pustí empirie – ihned ztratí půdu pod nohama. Může za to všepohlcující tuzemské inženýrství se svým přímočarým rozvažováním nad světem (viz Špiritův oblíbený Škvorecký). Ale i ten český inženýr má víc fantazie než zdejší společenskovední mudrc. O jedné známé pražské intelektuální rodině se říkalo: otec, syn a duch nikde. To sedí. Špirit píše, jako když pan profesor z katedry vyučuje studenty. Jeho text vypadá jako učební pomůcka nebo slovníkové heslo a bohužel je to asi i tak myšleno. Taková vyšší odborná*

Daleko jest snadnější na jednom bloku pětadvacet literátů mít než je po Mozkově nebo Pítěru, ba i po takové Voroněži hledati. Takový literát se vám může ztratit, nevhodné věci psát, které pak někde pod podlahu schová či u přítele v knihovně za knihy zastrčí.

sie Literary údajné opomíjení Jáchyma Topola vytkla. Respekt sice před třemi lety mou opravu otiskl, na způsobu, jakým jeho kulturní referenti zacházejí s fakty, to však dodnes zjevně nic nezměnilo.

Přiznejme Respektu, že v tom není sám. František Cinger v Právu napsal o letošní Magnesii Liteře, že mj. „popularitu mezi porotci si udržel Martin Ryšavý, loni oceněný za nijak originální reportáže ze Sibíře“. Na názor o míře autorovy originality má František Cinger svaté právo. Prohlášením předloni oceněného románu za loni oceněné reportáže si ovšem vystavuje výmluvné vysvědčení o své kvalitě.

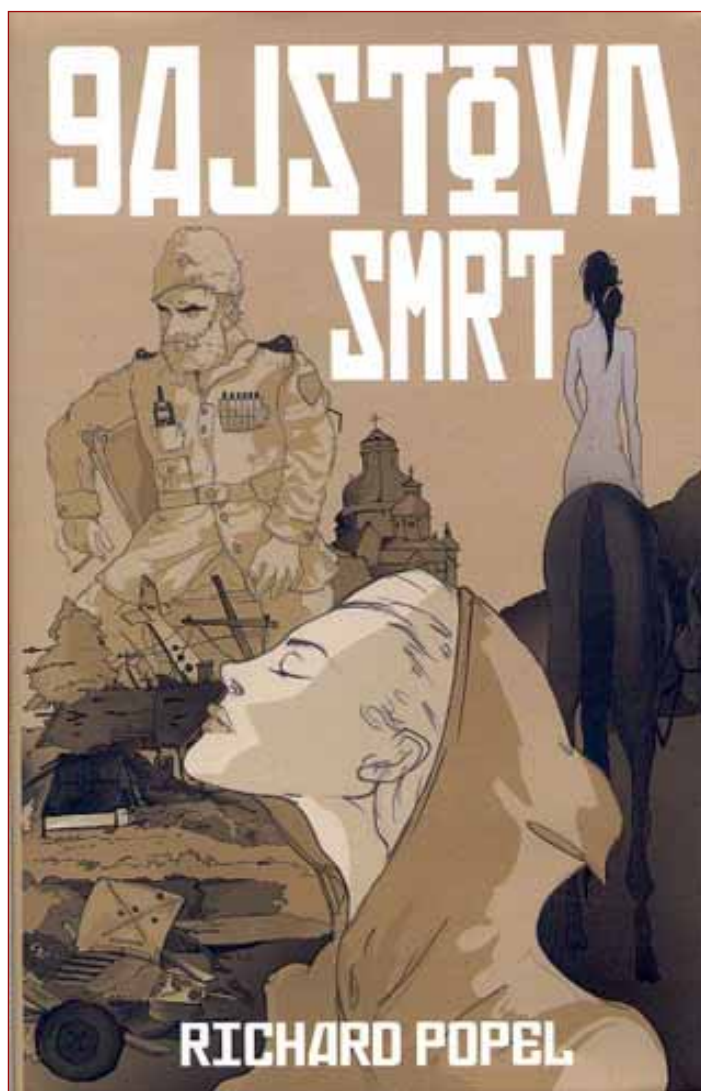
Začtvrté

Richard Popel, tajemný prozaik z Británie, dovršil svoji tetralogii o Gajstovi (*Gajstova láska, Paradyžo, Paradyžo ztracené a znovunalezené*).

Gajstova smrt (Akropolis, 2011) je nejpovedenější, nicméně to ale neznamená, že by si jí někdo u nás všiml, protože je to „over“. Popel tady nežije a jeho text se natolik vymezuje od toho, co se teď v Česku píše, že by to bylo marné volání na horu, aby se zvedla a přišla se podívat.

Jazyková lahůdka se tentokrát „děje“ v Ruslandu, v Kardašistánu. A čtenář setsakra dobře ví, co se v tom textu děje.

Víte, oni to jsou literáti, docela jako já, jako Šechtěr... všichni, co jsme tady, jsme literáti, proč by se jinak naše městečko jmenovalo Litěratgorodok? Přišli jsme sem nebo jsme sem byli poslání, abychom psali své knihy nerušení, obklopeni přírodou, a navíc pohromadě. Měli jsme tvořit pospolitost, takovou literární sobornost a Gesellschaft, měli jsme toho přece tolik společného a Gosudarstvo předpokládalo, že

to bude dobré jak pro nás, tak pro ně. My budeme diskutovat o svých rozepsaných pracích, vytvoříme soutěživé prostředí plné inspirace a invence a oni nás budou mít pěkně zkoncentrované, na jednom fleku, aby na nás mohli snadněji dohlédnout. Daleko jest snadnější na jednom bloku pětadvacet literátů mít než je po Mozkově nebo Pítěru, ba i po takové Voroněži hledati. Takový literát se vám může ztratit, nevhodné věci psát, které pak někde pod podlahu schová či u přítele v knihovně za knihy zastrčí. Nepřehledná je situace tato. I Gosudarstvo vytvořilo Litěratgorodok a vidělo, aj, to je dobré. Bylo to dobré hlavně pro Gosudarstvo, respektive Stranu, což bylo to samé, ale nebudeme přechrčovat starou historií. Pro mne zajisté věru lepší bylo, když jsme s Lifšicem a Šechtěrem, Jelenou Isakovnou, Zinaidou Petrovnou Lipmannovou a Šurou Lipmannem náš malý mozkovský kroužek měli, do kavárny chodili, navzájem se hádali a milenky si přetahovali. Osmocněli jsme však formalismem a avantgardismem a do třetice avanturismem. I pokáli jsme se, jak se patří, načež vládcové země této uvrhli nás v lágry rehabilitační a gorodky senzační, i pomysleli oni: aj, je to dobré.

Jakub Šofar

Milan Kozelka se rozhodl expandovat ve svých uměleckých aktivitách. Napadlo ho, že se ještě nikdo neodvážil být mobilní solární elektrárnou. Nechal si tedy na vybraných částech svého těla nainstalovat solární panýlky. Když dostal předběžné povolení od Energetického regulačního úřadu, navštívil schůzi ZO Strany zelených s tím, že automaticky předpokládal finální příspěvek od těch, kteří solární elektřinu propagují. Schůze však začala rituálním chroustáním zelných hlávek a podle všeho Kozelkova kauza měla přijít na program až úplně na konci chroustání. I tady vládne byrokracie a nechť podporovat pokrok (od té doby nazývá mistr Kozelka všechny ekology zelnými hlávkami). Kde je společenský étos? Kde je společenský étos? hudral. No, asi nic jiného nezbude než uspořádat tiskovou konferenci, usoudil Milan Kozelka a začal flanelovým hadříkem čistit plochy jednotlivých panýlků, aby mohl později posílat do obličejů té novinářské chamradi prasátka. Konference se konala v hostinci U Dvou slunců na Malé Straně a kromě skupiny opálených turistů, kteří zde lemtali předražené pivo a ukusovali k tomu preclíky v podobě Franze Kafky, se jí účastnil zástupce redakce měsíčníku Odpady. Ten sem zabloudil z exkurze po kanalizační síti Pražského hradu. Nicméně jako správný novinář nenechal nic náhodě a téměř hned, po provedení rekognoskace terénu, vypálil na Kozelku první dotaz: Jak jste se vlastně dostal k fotovoltaiice? Milan Kozelka, otřesen úrovní české žurnalistiky, si v tichém žalu vytrhal solární panýlky z těla a zabědoval: Copak jsem nějaký Tonda Kratochvíl? Nebo Saudek a Šibík? Co já mám společného s fotografováním, s tím maloměšťáckým kýčem?!

Milan Kozelka r. (čti replikant)

P a Liszt Wagner...

re
t

v Piešťanech

1.

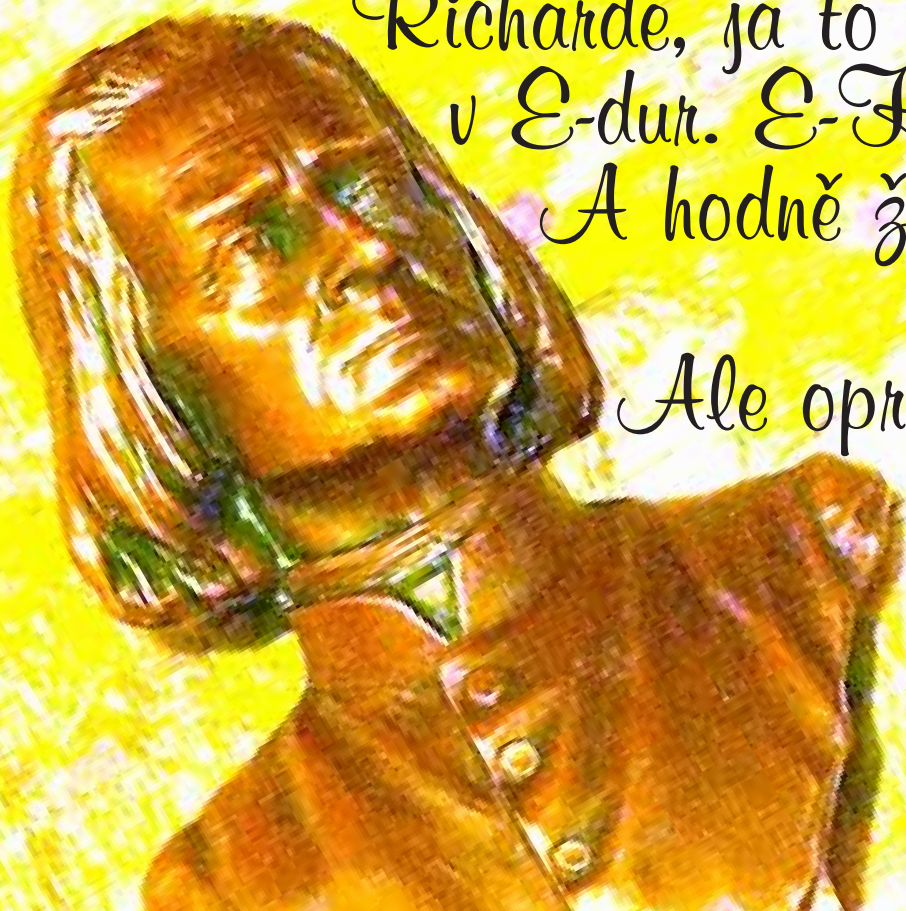
Tak čo ta
bakterie
enterohemoragická
Eshcherichia
coli?

2.

Richarde, já to vidím
v E-dur. E-F-E-C.
A hodně žestí.

Ale opravdu hodně.

3.

Správně je žestů. No ale...
já bych si radši pořádně
omejval nástroje.

P
rej
t

Info pro milovníky starých časů!

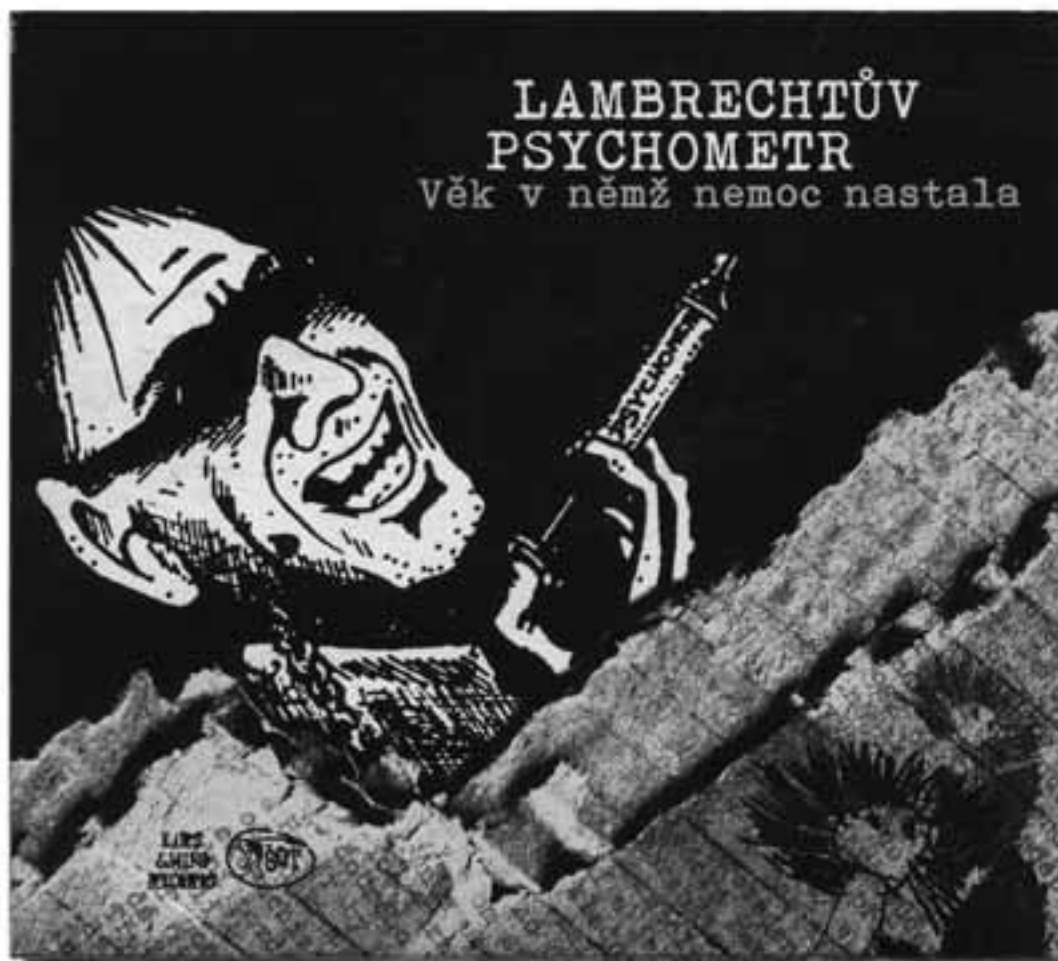
Jak se zase urodilo a další pohledávku je možné odfajfkovat. Je vyřízená. Sice pozdě, ale pořád ještě včas pro ty, kteří to prožili. EARS & WIND RECORDS a ŠOT RECORDS vydaly v limitované řadě 100 kusů CD skupiny Lambrechtův psychometr *Věk, v němž nemoc nastala*. Koncertní nahrávka z brněnských Leninových kolejí (prosinec 1982) vyšla sice již na MC, ale ne v tak skvostné podobě. Obsahuje deset fláků, včetně *Elektřiny*, což je nejpunkovější nářez a náryp, na který bylo zaděláno v českých, moravských a dalších přidružených hájích.

Je to takhle:

Ležím na velkém černém stole
Dráty tvořej elektrický pole
V můj hlavě lítaj elektrony
Tak jako chodci uprostřed pěší zóny

Na hlavě mám připojený dráty
Uvnitř se míchá pátý přes devátý
Před očima najednou mám temno
To jak elektřina cloumá se mnou

Mozkový buňky odumírají rychle
Ze světa se stala uzavřená krychle
Stejně vymažou mi z paměti
Halucinace z vysokýho napětí

Autor textu a pěvec Homér čili Pavel Ambrož byl ve vrcholné formě a Brno tehdy předbíhalo Prahu o mnohá prsa. Eh, marno vzpomínat. Booklet kromě textů a fotografií obsahuje například i Homérův *Malý alkoholový slovníček*.

Citujme: *Rybízák: další z mnoha druhů čůč (viz), které krom jabčáku (viz) stojí za to, aby o něm padla zmínka. Je též silně opilý (!) a po chuťové stránce mu není co vytknout. Cena 14 Kčs + lahev. Byla ale ještě levnější čůča v těch dobách. Stačilo kousek odpít a vzniklý prostor dolít alpou nebo okenou. I satan odešel...*

V bookletu je navíc otištěn Homérův text *Dvacet čtyři hodin na Ptašínského*. Na této brněnské adrese se děly věci. Ale imprimatur dáme...

Zapsal pamětník
Paulík Karel

P
rej
t

Důkazní materiál

*Ž*e není dost důkazního materiálu? Kdo to tvrdí? Každý má někde schované důkazy. Jen o nich vědět a vyznat se v nich. Snést důkazy, jako když listí padá na podzim ze stromů, moje milá.

A důkazy jsou lepší než slova. Místo keců je lepší zírat. Zírat na to, jací jsme také byli.

Každý si nosí v tornistře maršálskou hůl, ale vojáci Československé lidové armády tam ještě museli mít místo na knihy, aby si i při největší bojové vřavě, při průlomu tan-

kových vojsk směrem Mnichov-Frankfurt, při čekání na nasazení motostřeleckých vojsk, mohli číst v textech. Především v pěti knihách Dějin vojenského umění od sovětských autorů, k tomu trochu v té místní české a slovenské historii, a navíc, jako lahůdku, v politické ekonomii. Neboť Marxovo učení o nadhodnotě se na dobytých, lépe řečeno osvobozených územích od kapitalismu, vždycky hodí. Urrrrá!

(Z pracovního stolu
Karla Paulíka)

NAŠE VOJSKO-DISTRIBUCE, n. p., Praha II, Vladislavova 29

Objednávám za hotové

..... výt. DĚJINY ČSR
..... výt. DĚJINY VOJENSKÉHO UMĚNÍ – Sv. I
..... výt. DĚJINY VOJENSKÉHO UMĚNÍ – Sv. II
..... výt. DĚJINY VOJENSKÉHO UMĚNÍ – Sv. III
..... výt. DĚJINY VOJENSKÉHO UMĚNÍ – Sv. IV/1
..... výt. DĚJINY VOJENSKÉHO UMĚNÍ – Sv. IV/2
..... výt. POLITICKÁ EKONOMIE

Jméno

Adresa

Kraj Podpis

tové války; zahrnuje boje u jezera Chasan a na řece Chalchin-Gol, habešskou válku, španělskou a finskou válku a druhou světovou válku až do okamžiku, kdy Německo napadlo SSSR. Je tu připojena také kapitola o osvobozené válce čínského lidu 1937–1945. Přeložil Dr. V. Mikeš. Doplněno mapami. Váz. 31,80 Kčs.

Každý svazek Dějin vojenského umění je dílem samostatným. První, rozbraný svazek můžete si vypůjčit ve vojenských Gottwaldových knihovnách.

POLITICKÁ EKONOMIE

Učebnice

Hlavní význam učebnice politické ekonomie tkví v tom, že přístupně zasvěcuje do základů marxistické politické ekonomie nejširší vrstvy pracujících. Systematický výklad politické ekonomie kapitalismu a socialismu podává jasný obraz o obrovských přednostech socialistického společenského řádu, ukazuje historickou přechodnost a nevyhnutelnost zániku kapitalismu. Kniha učí komunistické strany a pracující všech zemí, jak je možno úplně zlikvidovat vykořisťování člověka člověkem a vybudovat socialistickou společnost. Váz. 23 Kčs.

ZÁKLADNÍ DÍLA DO KNIHOVNY PŘÍSLUŠNÍKŮ OZBROJENÝCH SIL

DĚJINY ČSR

Důležitá studijní pomůcka pro každého vojenského čtenáře, jejíž předností je stručnost a přehlednost. V první části jsou vylíčeny dějiny naší vlasti od pravěku po dobu stěhování národů, v druhé období feudalismu, třetí část obsahuje vznik českého státu. Jsou tu vylíčeny boje českého lidu proti feudálnímu panství, hospodářský rozvoj našich zemí, vývoj dělnického hnutí atp. Další kapitoly se zabývají dvacetiletím buržoasní republiky, osudnou dobou okupace – a závěrečné stránky jsou věnovány radostné době dneška. Přehlednost knížky usnadňuje postranní hesla zaznamenávající jednotlivé důležité události. Váz. 11,65 Kčs

DĚJINY VOJENSKÉHO UMĚNÍ – Sv. I. (*Otrokářská feudální společnost*)

První svazek knihy podává obraz vojenského umění otrokářské společnosti starověkého Východu, Řecka, Říma, Karthaga, říše Parthů, Chórezmu a Armenie, dále dobu vzniku a rozvoje feudálních vztahů, období feudálních vztahů, období feudální roztržitosti a stavovských monarchií a konečně dobu vzniku a posílení feudálních, absolutistických států. Přeložili V. Melichar a M. Spišiak. Váz. 26,05 Kčs

DĚJINY VOJENSKÉHO UMĚNÍ – Sv. II. (*Vojenské umění kapitalistické společnosti před obdobím imperialismu*)

Druhý svazek knihy vypráví o vojenském umění v období upevnění a začínajícího úpadku kapitalismu. Líčí boje

jakobínské Francie proti armádám reakčních států, války Napoleonova císařství, boj ruských vojsk proti Napoleonovi, krymskou a rusko-japonskou válku, občanskou válku v USA, boje pařížské Komuny. Přeložili J. Winkelhöfer, V. Čejchan a E. Pražák. Množství map a vyobrazení. Váz. 22,60 Kčs

DĚJINY VOJENSKÉHO UMĚNÍ – Sv. III. (*Vojenské umění epochy imperialismu*)

Třetí svazek je věnován vojenskému umění v období imperialismu. V mnoha statích a článcích význačných ruských a sovětských theoretiků je podán obraz španělsko-americké, burské, rusko-japonské a první světové války. Výklad vojenských otázek je podán v souvislosti s politickými i hospodářskými skutečnostmi. Dílo je doplněno souborem devíti map z rusko-japonské a první světové války. Přeložili J. Grézl, A. Švejnová, V. Kynclová. Váz. 24,30 Kčs

DĚJINY VOJENSKÉHO UMĚNÍ – Sv. IV/1

První kniha IV. svazku Dějin vojenského umění je věnována sovětskému vojenskému umění v období intervence a občanské války. Jsou zde důkladně probrány všechny operace tohoto období a vyvozeny z nich vojenské i politické závěry. Ke knize je připojen komplet map. Přeložili V. Sato a E. M. Filip. V tisku.

DĚJINY VOJENSKÉHO UMĚNÍ – Sv. IV/2

Svazek se zabývá obdobím od skončení intervence a občanské války v Rusku až do konce první fáze druhé světové

Š
pej
le

Luboš Vlach Česneková vlna

Transgarlic
aneb
Břichomluva česneková

opium lisu

pomyslím-li na absolutno
česnek snísti mi nutno
spolykat česneků atomy
a vrátit se zpět na stromy
česnek to je síla

nejíst plody svých skutků
nýbrž skutečné plody plodit

{vůně je to vskutku hustá
každému podle jeho gusta}

česnekové kúry jsou darem shůry
česnek nemilují leda stvůry
hurá hurá
ať žije česneková kúra
za srdce vezme tě
až tam kam nevíš –

{vůně je to vskutku hustá
každému podle jeho gusta}

česnek exceluje mezi parfémy
je nebem na zemi
nemohu si pomoci
česnek nejlibovější je zelenina mezi
ovoci

v něm se zračí síla dračí
tím si buď jíst!
co více si můžeš příst?!

{vůně je to vskutku hustá
každému podle jeho gusta}
ta dala by se i krájet
je to cesta do ráje

uni/code garlic

někdy se to stává
dostaneš se do takovýho stava
že nemá cenu vstávat
říká se tomu boží sláva
na krk usedá ti česneková hlava

česnekový betlém
tomu se moc netlem
za ikonu svatou měj
tuto materii –
jako jezule a marii

česnek denně drásej
jásej!!!
jasně že chutná skvěle
ne však na tom dosti
projde zdí – pronikne i kosti

všechn bol vyhostí
obejde obejdy
naplní světlem
zbaví zlosti
vybaví etností

moc
moc chutná
moc chutná moc
moc chutná
moc
moc chutná moc
moc
moc
je zde!

moc chutná
moc
moc chutná moc
moc
moc sláva a čest
česnek sílu má jako pancéřová pěst
pěst s ní klín

česnek odporný *aneb* nikdo není prorokem ve vlastním pod-
zemí (tím méně paličák český)

když vezme si slovo břichomluva česneková
spofácký patáky se můžou schovat
česnek žár a síra

š
pej
i

zentiva je šmíra
česnek zdar & síla
dar a zdraví celé
farmaceutický šmejdy si strčte do prdele
důvěřovat súklu
je jak věřit muklu
farmaceutie je politická akce
krycí název → kryší medikace
farmaka fuck off...
materia medica allium
voní celý dům
(dům zdraví jmenuje se ČESNEKOF)

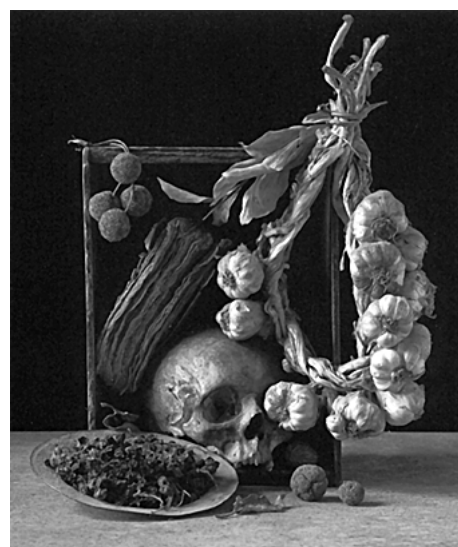

garlic fucking
česnek je king!!!
hardcore trash
garlic frash
česnekem láduj se horem dolem
sílu získáš jak golem
kurník šopa brífink česnek
vhodný pro každý věk
doma-li jsi chutná skvěle
ba i léčí
svěř se jeho péči

allium imaginarium

se s tím neseru
česnekem se naperu
vůči jeho vůni
nikdo není imunní
česnek na trůně vůně trůní
tak jaký křeči v řeči?!
česnek nahrává k smeči
ať kdo si jak chce mečí
není co řešit
z života můžeš se přece těšit
česnek není shít!

AMNESTY FOR GARLIC

aneb

„kříšení omdlelých“

(Maxima Meluziny na/vrch rehabilitace česneku)

Česnek se těší neutuchající popularitě, byť i nadále ho provází množství zatuchlých předsudků, fám, manipulativní propagandy a nekontrolovaného afektu... Obsedantně je tak nastolována otázka jeho stravitelnosti a mravní přijatelnosti. Rádoby krasoduchy různého kalibru je klasifikován jako podvrtný a nedůstojný vyššího ducha, nepřijatelný pro žaludek, nevhodný pro obraz, neúnosný pro poezii... ba hůře, je vykázán za humna ekumeny – „smrtelně vážně“ klasifikován jako nestravitelný – a kdyby jen to, je účelově politizován, viz nacistické Německo („smrt židozedenářskému smradu!“ – viz H. Miller: Identity takeout, 2006 – „němečtí nacisté dogmatičtí nosili na vnitřní klopě svých kožáren odznak se škrtlým česnekem a stačila řečníkova letmá zmínka o česneku, aby se zfanatizovaný dav otrásl odporem a záští vůči tomuto smradu, který byl projikován do tzv. veřejného nepřítele...“).

Hyenismus hygienický smrdí vždycky; pokud je měřítkem „kulturní vyspělosti“ státu spotřeba (prodej) ústních vod, voňavek a deodorantů, pak je hygienik policejním aparátčíkem a hnilobný proces „ve státě dánském“ již nelze nevnímat; což vede až k hygienickým opatřením Transportu do ráje... „smradlavý žid číslo to a to se hlásí do >sprchy <...“ (z toho by se jeden, nejen Lustig, zvencl; nastojte – česnek je vždy drcen; jak těmi, kdo ho milují, tak těmi, kdo na něj sočí; neuvěřitelné se stává skutkem... a přece se točí... oči – klade mezi logy, česnek je obávaný dokonce i mezi otolaryngology... Mrkni na to středním uchem.

„Občas při otoskopickém vyšetření narazíme na celý stroužek v dobré víře aplikovaný do zvukoještěvodu. Obtížnost odstranění ušní patologie je srovnatelná s obtížností odstraňování česneku.

(prim. MUDr. Michal Jurovčík; Klinika ušní, nosní a krční, 2. LF UK a FN v Motole, Praha)

Zvukoještěvod! Jaká poetičnost, kamkoli česnek vstoupí. Hoď ho do stoupy, i tam ji najde, než ucho si utrhne: Jenže on je česnekový a ona česnek nerada a – oheň na střeše... Sudička mu podstrčila bulvu za jajnchutné litery...

„Vhodnou volbou tedy bude pořídít si špunty do uší a kombinovat je s plaveckou čepičkou???“

Anebo si mám do ucha nacpat radši česnek, nalít žraločí chcanky, nebo slivovici?

Nacpi si tam cecek!

(my „raison d'etre“, baby)

Struky nad Brnem... aneb

„... jaká to byla událost, když Nezval pozval do poezie slovo česnek...“

www.ipetrov.cz/dokument.py?idd=D00000000000000262 -

Tak moment... Zdá se, že atmosféra poněkud houstne – pokud se však ptáme, co je zde ve skutečnosti nastolováno (s přihlédnutím k faktu, že stůl je mutací oltáře), stává se zřejmým, že je zde nastolována otázka JAK CHUTNÁ MOC. Odpověď, řečeno jednoduše, je složitá. Moc!

a přece
česnek voní,
není jako oni,
kteří klíči zvoní,
letos jako vloni,
kteří vola/jí –
nejsme jako oni...

nutno si však zvolit
přece pře tu není
nebud'te volí
žvýkejte česnekové stvolý

česnek voní

(Luboš Vlach, Um pakultury č. 9)

Vo co go? No, že zmýlená tu platí. Evidentně Nezval česnek nezval – to česnek pozval do poezie Nezvala... ale Nezval ho znal, neboť ho nazval krásně voňavým, byť štiplavě (viz Nezvalův převod Rimbaudovy básně V zelené hospůdce); tato Rimbaudova báseň je považována za školu moderní poetiky – (Robert Graves např. organizuje seminář tvůrčího převáděčství, kde tato Brčálová knajpa o páté je výukovým textem literárních pašeráků) – mnozí dodnes dostávají z česneku tiky v důsledku pověrečného mínění, že česnek smrdí (smrtí!), avšak houbelec, neboť vůně je to libá, a pokud ta tě

líbá, nenastává chyba. Česnek totiž voní! Čestný česnekový...

Náše milá řeka Svatka, o tu zde ani tak nejde, zato břeh zde šíří/síří aroma česnekového spratka... – voní nejen kmínem – co více si můžeš příst?

Kdo je host a kdo hostitel? Kdo koho zve kam? Jsou snad národní mýty typu Edda či Beowulf nepoezií? Česnek zde totiž dávno primase již hrál, zatímco Nezval byl kdesi ještě na houkách hrozně dlouho... když česnek krále králů na hoře keř plál...

Česnek Uhde Nezval

„Vítězslav Nezval, jinak velký ctitel moravského básníka a autor Smuteční hrany za Otokara Březinu, otištěné v Básních noci, prý někde poznamenal, že za jediný snad nedostatek poezie velkého kosmického vizionáře pokládá to, že se v ní nemůže vyskytnout slovo česnek. Marně jsem dosud pátral, odkud tato Nezvalova poznámka pochází, a nevylučuji, že byla pronesena pouze ústně a v soukromí a že ji šířil a rozšířil někdo z těch, kdo ji zaslechli, ale v době otcovských lekcí z poezie mi připadala výstižná a nadlouho mi skýtala sugestivní záminku k tomu, abych se k Březinovi nevracel.“

(Milan Uhde, Revue Politika 5/2003)

šířit rozšiřovat šířit... přece nejsme upíři...?!

„Antikrist nemá šanci, i kdyby si píchal česnek.“

„Proto nabízíme a budeme nabízet tak potřebnou literaturu k poučení a pochopení. cz.altermedia.info/.../spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu“

no ja... někdo to dělat musí – svini však... vše se svini...

česnek a informel

„... organizace hudebních struktur se rozšiřuje o zvuky, které dosud nenacházely v hudbě uplatnění. Nezval ještě obdivoval Rimbauda, že vnesl do poezie tak obyčejné a všední slovo jako česnek. (podtrh MM) Pro mne bylo zvlášť inspirativní rozšíření rejstříku řekněme materiálního... vědomě jsem do svých textů zavlekl jakési slovní harampádí, řeč naprosto antilyrickou...“

(Stanislav Dvorský, Souvislosti 4/2005)

Jenže on ho tam nevnesl, ta vůně ho poponesla k Parnasu, česnek voní krásně... verši jak euforie, tak fobie...

„Na Holubově poezii si zvlášť dobře můžeme uvědomit, jak daleko jsme se dostali od dob, kdy Vítězslav Nezval revolučně tvrdil, že poezie, které páchne slovo česnek, není poezií.“ říká v recenzi sbírky Norberta Holuba Milan Hrabal.

Tady něco hraje. Tvrdil to Nezval důstojně, nebo revolučně? To je ta odpověď...

nebo jinde nad verši někoho jiného někdo jiný:

„Vítězslav Nezval se před osmdesáti lety radoval, že si může dovolit zveršovat i tak profánní slovo jako česnek. Experimentátoři další generace se osvobodili ještě radikálněji...“

(respekt.ihned.cz/c1-37504870-vrazdy-v-obludariu)

„Tradiční básnictví se vyznačovalo vybraným jazykem i tematikou; vytvářelo vznešené kontexty, v nichž obstály jen přiměřené důstojné motivy. K zásadním objevům moderny patřilo zjištění, že báseň lze udělat z čehokoli.“ míní Viktor Šlajchrt.

Jasnačka! Akorát že bez ducha to zdechá. Ještěže česnek je důstojný nad míru.

Jak starověká, tak antická, řecká i latinská středověká literatura je plná vyprávění o milostných vášních česnekových... zameteno pod stůl... všeho do času a česnek se zaměřením na politiku a erotiku řu řu řu... všeho/chutě do talíře pět stroužků českých seber se i sen s tři sta tři a třiceti česneky. Jen tak... pro okrasu... chodit s chutí kolem horké kaše a s chutí do ohně... Jasnačka; jasnačka je druh česnečky, mňam, hodil ji do gala, sní, pěšky jako za vozem, minovým polem mírovým, krokem sedmimílovým kolem česneku... plno keců, konvencí, heců a stresů.

„Máš-li niklák na vlak, česnek ti bude sedadlem.“

To je starý, ne?! Obnošená vesta úzká, úzká cesta...

„Jsem senior, mateřským jazykem dědek, a není divu, že v mladé poezii je mi ledacos vzdálené; připadám si ve vztahu k ní jako krátkozraký. Něco uniká, k něčemu nenaždu kód, někdy selhává trpělivost. Vyrůstal jsem na básních přísné kázně a promyšlené architektury, na druhé straně mi učaroval jejich opak s ohňostroji imaginace a fantazie. Umění těsnopisu mi zůstalo namnoze utajeno, snad i proto, že počet jeho systémů je nepřehledný.“

„Ale česnek mám rád. Je to náš český žen-šen, záruka zdraví a dlouhověkosti bez sklerózy. Plní také funkci čpavku při křivení omdlelých a doporučovali ho i proti atomové bombě. Pochází z čeledi liliovitých, měl by mít tudíž blízko ke klasické lyrice –“

a přece ho romantičtí lyrikové nepustili do svých libosadů. Podle klasika je však přítomnost česneku v poezii (podobně jako v polévce a omáčce) ukazatelem a známkou – čeho vlastně? Zdraví? Pravosti? „Normálnosti?“

(Mojmír Trávníček: Klíč k určování básní)

Baže! „Čeho vlastně?“ Nejspíš vlastnosti poezie, vlasti bohémů a chuti, jež přesahuje výmluvnost mrtvých liter oživujícím duchem.

Česnek je „náš český žen-šen“,
milovník žen,
svatá pravda,
jen některých...

(что и говорить)

/.../

Topinky ulic přetírané
česnekem davu lehce čpí

maminko má

jak je to hezké u nás doma

(Václav Havel: Antikódy)

Česnek je každopádně nejen „náš český žen-šen“, on je (náš) i moravský zen, jde-li o spirit – a takříkajíc, vice versa, úhlavní pohlavní sen žen (některých.) Ze slov pana Trávníčka čiší odvěký nezničitelný duch mládí. Nemohu však nepodotknouti, že česnek vykulačili ze svých libosadů tzv. klasici, zatímco mnozí romantici prováděli nedovolenou výsadbu. Faktem však zůstává, že předsudky jsou úpornější než pověry, zejména ty tzv. vědecké; markantní je to zejména tam, kde jde o tzv. zdraví či tzv. politickou korektnost, o lyrice ve člunu ani nemluvně...

Pointa báseň zabít stačí,
i krutý vtip a kluzký smích,
 pryč od těch zvuků kuchyňských,
kdy česnek nutí blankyt k pláči!

(Paul Verlaine – Básnické umění)

Summary: o česneku můžeme s jistotou tvrdit, že je jedinečnou demonstrací poezie!

P. S.:

A Small Garlic Press

Nakladatelství s palicí česneku v logu, zabývající se publikováním nekomerční poezie na síti, a to v podobě HTML i PDF.

Česnek je každopádně nejen „náš český žen-šen“, on je (náš) i moravský zen, jde-li o spirit – a takříkajíc, vice versa, úhlavní pohlavní sen žen (některých.) Ze slov pana Trávníčka čiší odvěký nezničitelný duch mládí. Nemohu však nepodotknouti, že česnek vykulačili ze svých libosadů tzv. klasici, zatímco mnozí romantici prováděli nedovolenou výsadbu. Faktem však zůstává, že předsudky jsou úpornější než pověry, zejména ty tzv. vědecké; markantní je to zejména tam, kde jde o tzv. zdraví či tzv. politickou korektnost, o lyrice ve člunu ani nemluvně...

Š pej le

Panoráma

„Jsou panoramata,“ říká matka Homolková. Kochat se krásou až kýčovitou hor, luk, bystřin či existencí jezera a horských velikánů v jednom očním záběru. Dojímat se tím vším, co pro nás příroda matka (kdo je v tom případě otec, stálá otázka) dokázala namíchat v mnohamilionech let kvasu, vrásnění a vůbec všeobecné geologické nezbednosti.

Ale jsou i jiná panoramata. Třeba Maroldova bitva u Lipan, kde naši předci sami sobě vyprášili kožich a nandali jelit na prdele. Dnes působí tahle zastrčená atrakce v koutě bývalého Juldy Fuldy jako veteš, ale nepochybně po svém vzniku patřila k důležitým místům, kam se udatní Če-

chové se svými paničkami a ratolestmi chodili nabíjet emancipační energií, něco jako když lososi táhnou k místu svého tření.

Bratři Polunci mají též panoráma. Panorama Raclawicka se to jmenuje. Bitva u Raclawic v roce 1794 je zde zachycena na obrovském plátěném pásu. Dnes je toto monstrum možno vidět ve Vratislavi, ve které jste koňmo (koníci dupou pod kapotou) medle za dvě hodiny z Náchoda, a to počítám pomalou jízdu, protože většinu cesty se nesmí na vozovce krajského formátu předjíždět. Postavili tam takovou halu (viz foto) jako pro sálovou cyklistiku, ale místo dřevěného oválu se svištěcími galuskami se tam pouští po půl hodině skupiny

po cca 50 osobách (ráno od osmi do osmi večer, cca). A ty se tam účastní velké národní seance, vemlouvavý hlas (jako kdyby mluvil třeba Zdeněk Štěpánek svého času) vysvětluje a popisuje každý detail na čepici a každý odraz z koňského kopýtka. Předtím „visel“ obraz ve Lvově. To byl ale Lvov v Polsku (a Vratislav se jmenovala Breslau a zase byla v Německu). To jsou paradoxy panoramat.

Tadeáš Kościuszko by pořád jen povstával. Někdo si holt neumí dát pokoj, ruce jim šermují samy od sebe. Po druhém dělení Polska mezi Rusko, Prusko a Rakousko zůstal Polákům jen kousíček země, sotva čtvrtina. Jmenovaný Kościuszko vytvořil ze zbytků polské armády a ze sedláků vojsko

Panorama Racławicka Oddział Muzeum Narodowego we Wrocławiu

ul. Purkyniego 11
50-155 WROCŁAW

tel. (48 71) 344 23 44
tel./fax (48 71) 34 336 39
e-mail: biuro@panoramaraclawicka.pl
www.panoramaraclawicka.pl

Bilet upoważnia do zwiedzania Muzeum Narodowego i Muzeum
Etnograficznego w godzinach otwarcia

a vyhlásil směrem k ruským okupantům: Ne, neprojdou! Naši husiti to taky mastili kosama a hráběma, tak o co jde. Takže u Racławic 4. dubna 1794 začala mela. Polunci tehdy zvítězili, ale bylo jim to houby platný. Polska zhynula, rozebrána jinačími pardály.

Při stém výročí bitvy bylo téma malířsky zpracováno (to ještě ale Lvov byl chvíli součástí našeho mocnářství). Pak, tedy až do roku 1944, kdy bylo město bombardováno, bylo „plátno“ vlastně blízko bojiště, poté bylo odvezeno do Vratislavi a uskladněno v depozitáři. Jenže jak se změnily historické

souvislosti, těžko mohl někdo vystavit dílo, kde Polák mydlí Rusa, když v té době Rus mydlil všechny ostatní. V roce 1980, kdy v Polsku začalo ostře fičet proti všem poručníkům z východu, bylo rozhodnuto „plátno“ zrestaurovat a vystavit. Trvalo to 5 let, a přestože bylo větrům zase poručeno, zase byly osedlány, slunce bylo zapřaženo, jak se zpívá v písních budouvatelských, a Solidarita zahnána do ilegality, tak restaurátorské práce pokračovaly a v červnu 1985 se sen proměnil ve skutečnost. Racławické panoráma od té doby vidělo více než šest milionů lidí...

Možná někdy někdo „postaví“ trojrozměrné panoráma zobrazující, jak to bylo tenkrát 17. listopadu 1989 na Národní. Ale nikdo tam nebude chodit. Protože ve všem je nějaký ten čertík, jak říká kníže Schwarzenberg. Protože, jak správně zpodobnil Roman Týc při „přestavbě“ pamětní desky této události, k viktorkám, k oslavě svobody, patří u nás i hajlující hnáty i pěsti s fakáčem. My se radši kocháme v tom chrámu přírody. Tam jsou ta nejkrásnější panoramata. A hlavně klid.

Jaroslav Křištof

S
pej
leZ alba významných
českých demiurgů

Je zase po čase důležité připomenout si ty méně známé pracovníky na lokálních frontách, ty milence strasti, jimž osud, lidé a příroda házejí břevna pod nohy. Oni je však nevidí. Neboť jediným jejich břevnem, které znají, je to, jež nesou.

Nezapomínejme na ty, kteří za nás dy-
chají.

1) Oběžný list
z října 2006

Subject: Nebeské království je evoluce, zajišťující věčný život, dostatkem obnovitelné energie

Vážení oslovení. V příloze zasílám 32 stran 102 kapitoly České bible. Z textu uvádím. Nebeské království je evoluce, zajišťující věčný život, dostatkem obnovitelné energie. Za soudce místo sebe jsem tímto pomazal olejem nejčistší solární energie pro kotle solárně termických elektráren, nahrazující fosilní paliva a uran, nemocné na hlavu, Leoše Mareše a Patrika z Evropy 2, z důvodu, že noví soudci, uzdravení Božím rozumem, Iz. 1/26, musí každý den ráno umlčovat ve vysílání všechny svévolníky, to je v překladu lid zvířecí, a tak vymýtit všechny kapitalistické a křesťanské pachatele ničemností a zastavit pohromu pustošení Česka debilitou rozumu vládnoucí teokratické lůzy. Bohové Leoš a Patrik musí Českou bibli vykonat soud a Božímu lidu, který se bude bát Boha, musí zjednat právo, Žalm 101. Ježíše v Česku křižují na „Golgotě“, to je lebce svatého Václava, při dni církevní Svátosti

či Stádnosti či Státnosti Česka (dle Leoše a Patrika), již 1000 let, uvedených ve Zj. 20/7 (viz další text). Kdo visí na dřevě. je již Bohem prokletý, Mat. 27. Pro nesmyslné „hladové zdi“, stavěné Baaly, kapitalisty, kteří nejsou moudří, smutno bude v duši těm, kdo nyní pracují za mzdu, Iz. 19. Především Jarmila Plotěná a Jan Schwarz jsou příčinou, že znovu přicházejí pokušení, která svádějí politiky a kněze k hříchu, ke službě penězům a majetku namísto Bohu. Nikomu z politiků se doposud nepodařilo dosednout na Davidův trůn, aby byl v Česku vladařem, za trest od Boha, Jer. 22. Z rozhodnutí nemilosrdné křesťanské svině, starostky MUDr. Hrubé, 2. Pe. 2/22, zbavené Božího rozumu, mně bude, 6. 11. a 6. 12. 06, stržena z důchodu pokuta 3200 Kč za první společné stolování s Romy v hotelu Grand. Opakovaně je žádáno zrušení pokuty a trestní stíhání starostky za nedodržování platných zákonů a hygienických předpisů MMB, za ignorování existence Boha a textů Písma a za schvalování nesmyslné, a tím trestné energetické koncepce vlády na 30 let. Ve tmě svého, geneticky zvířecího rozumu politici padnou v tomto roce jejich trestu, když já vydržím ve své nádenické práci opisování pravdy Písma, Jer. 22. Smyslem věd je sjednocení světa POLEM VĚDY Písma. Křesťany musí bhagavadgíta přesvědčit o inkarnacích duše. Duše člověka přijímá nová hmotná těla a odkládá stará a neužitečná, stejně tak neužitečné církve. Proto Památka zesnulých těl a církví je nesmyslem, oslavovat lze pouze živé, nikoli mrtvé. Živí musí realizovat Boží evoluci, kde lidé budou vykleštěni z touhy po plo-

dech, po penězích, Bhag. 2. Vypracoval: Stanislav Oplatek, telefon a adresa jsou v příloze. 30. 10. 2006.

Ukázka z 32 stran textu.

Jak je zřejmé z dalšího textu, Česko již nemá ani rádce, to je kněze, Otce, dábla, biskupa Václava Malého ani soudce, to je JUDr. Vagaie z KSZ v Brně, Iz. 1/26. Jak viděli všichni na TV Prima ve filmu „Návrat krále“ (dle dalšího textu), malý skřet, soudce JUDr. Milan Vagai z KSZ v Brně, doprovázející apoštola (Petra) „Froda“, to je pastora UNITÁŘŮ, mého Árona, neposlušného Jana Schwarze, pověřeného Bohem dopravit prsten moci od Boha, kterým je Písmo, do hořícího jezera, Zj. 20/10, 14, 2. Moj. 4/14, Řím. 5/19, byl svržen na úbočí skály do propasti, za jeho odpovědi, že vládnoucí teokratickou lůzu Česka nebude trestně stíhat za lži o Bohu a energetice, Žalm 141/6. V těchto textech jsme se dostali s „Petrem“, s apoštolem či Áronem, Janem Schwarzem, s Frodem až na vrchol hory, a jak všichni viděli ve filmu a slyšeli v „Dotecích víry“ na ČRo 1, malý křesťanský skřet, Otec, dábel, had, biskup Václav Malý, který prorokuje klamně a učí svůj jazyk mluvit jen klam, Jer. 5/31, 8/4, zde vykřikoval: „Tak vy jste s apoštolem Frodem, Janem Schwarzem, „dorazili“ až na vrchol hory, až k Boží, neotřesitelné evoluci. Prsten moci o Boha, Písmo nepatří Vám, patří mně. „Tím, že se malý skřet, Otec, dábel, had, Václav Malý, v „Dotecích víry“, ČRo 1 „pral“, o prsten moci tím, že odmítl Boží neotřesitelnou evoluci, překročil všechny meze a zřítíl se do jezera, hořícího sírou, i s prstenem jeho pekelného učení litery Písma. Tím se křesťanství biskupa Malého skončilo v jezeře, které hoří sírou jeho pekelného učení litery Písma, 2. Kor. 3/5. Prsten moci od Boha i falešný prorok Václav Malý, jehož slovo o pokoji Hospodin neplní, je zničen a s ním i dravé šelmy, což jsou jak „barevní“, politici pěti vládnoucích stran (Pětiměstí) i s prezidentem, Bohem nenávi-

děným a zlověstným modrým pohlavním ptákem Václavem Klausem, Zj. 18/2, tak Baalové, to je kapitalisté, Zj. 20/10, 14, Jer. 9/12, Tím se moje mise, vyvyšování Hospodina soudem na přelomu věků přeměny světa na neotřesitelný končí. Světlo Božích výroků ze soudů již vzešlo, Žid. 12/28, Iz. 5/16, Oz. 6/5, Sír. 32/16, 1. Kor. 10/11. Už by se to nemělo zvrátit, Bůh, Král králů a Pán pánů by řetězy cenzury měl rozvázat, Jer. 40/4, 5, 1. Tim. 6/15. Za soudce místo sebe jsem tímto pomazal olejem nejčistší solární energie pro kotle solárně termických elektráren, nahrazující fosilní paliva a uran, nemocné, **Leoše Mareše a Patrika z Evropy 2**, z důvodu, že noví soudci, uzdravení Božím rozumem, Iz. 1/26, 33/24, Žalm 104/30, musí každý den ráno umlčovat ve vysílání všechny svěvolníky, to je v překladu lid zvířecí, a tak vymýtit všechny kapitalistické a křesťanské pachatele ničemností a zastavit pohromu pustošení Česka debilitou rozumu vládnoucí teokratické lůzy. Bůh rozhodl o pustošení Česka debilitou geneticky zvířecího rozumu vládnoucí teokratické elity, dokud nebude vykonán soud Českou biblí, dokud svému lidu, který se bude bát Boha, Bůh nezjedná právo, Ž. 101/8, 106/30, 146/9, Dan. 9/14, 26, K. M. 7/16, Sof. 1/17, Iz. 1/26, 2/22, 29/13?24, Sír. 33/1, 35/3, 19, 5. Moj. 32/16?43. **Leoš Mareš a Patrik jsou pomazáni na proroky, na Bohy. Bůh je láska a světlo Božích výroků. Z jeho rozhodnutí bude prvorozené Česko obdarováno milostí Boží evoluce, světlem pravdy Písma.** Pochopí pravdu Písma a uznají, že Česko je pravdou Písma stejně pozdě varováno, Jan 1/16, 10/34, Ž. 82/5, 1. Jan. 1/5, 4/16, Sír. 12/12, 31/22, 32/16, 36/11 atd. Noví rádci již potom nebudou Bohem zavržení politici levice a pravice, s nízkým IQ a s vysokým EQ, kterým Bůh svůj tvůrčí rozum vzal, Mat. 25/40, ale odborníci, dosazení na všechna místa státní správy pomocí veřejných výběrových řízení z řad odborníků pro výstavbu

nových měst pouze ze „zimních“, bytových domů s „hlavicemi sloupů“, solárně termických elektráren, Ám. 3/15, 9/1, Sof. 2/14, 1. Král. 7, jejichž návrh zůstal z titulu Božího trestu za to, že kněží a rektori ČKR, právně odpovědní za výuku, dělají **z Boha**, který je tvůrčím rozumem lidí, **vo-la**, Ám. 4/13, K. M. 7/16 atd. , na VUT, ČVUT, MMB, na sekretariátech politických stran atd. v troskách, Ag. 1/9 atd. **Srdce Leoše a Patrika musí zpevnit promyšlená úvaha**, že pro prokázanou debilitu rektorů VUT Raise, ČVUT Havlíčka, posledních čtyř vlád, prezidenta Klause, kněží, soudců atd. , jim kvůli otročení penězům zhaslo světlo Božího rozumu. Přes trest musí poznat, že je to s nimi jako se zvířaty, že mají stejného Ducha jako zvířata. Proto jsou v říši mrtvých Kaz. 3/18, 9/10. Bůh jim neumožňuje pochopit, že je opravdu tvůrčím rozumem lidí. Důkazem je, že nechápou na ně opakovaně podávaná trestní oznámení kvůli energetice a Bohu (**sice chápou, ale odezva není žádná**). Vše se může změnit pouze zveřejněním České bible, a proto Leoš a Patrik **každé ráno musí ve vysílání soudit** dle textů České bible, Sof. 1/17, Luk. 16/13, Př. 24/20, 9/19, Sír. 22/16, Iz. 29/13 atd. Není těžké pochopit, že ukrytá, dokonalá, sláva Boží je pravda veškerého Písma od jednoho Boha, včetně POLE VĚDY Písma, a že do Písma Bůh napsal dvojice textů. Leoš a Patrik dohlédnou, aby Bohem pověření UNITÁŘI, Schwarz a Plotěná, dvojice textů Písma konečně našli a logickým uvažováním pochopili, že Písmo stvořil Bůh, který je tvůrčím rozumem lidí, že texty litery Písma církevní liturgie, eucharistie a katechismu jsou nesmyslem a že nový společenský řád musí vytvořit, Boží evolucí, „dvojice“ pravdy Písma a POLE VĚDY Písma, které připadlo odpadlíkům od víry v Boha, křesťanům, Př. 25/2, Mich. 4, Sír. 42/24, 43/26. Hospodin sám dává pokyn svému vojsku ve filmu „Návrat krále“, 1. Tim. 6/15. Přesilný mocný Jákob, Ž. 132/5, výhonek spravedlivý, vzburzený

prorok, **Jer. 29/15, 33/15**, Bůh znalý pravdy Písma, Otec nebeských světél všech náboženství světa, **Leoš (Patrik)**, vykonají Boží rozkaz změnit svět Boží evolucí tím, že nepovedou plané řeči. Hospodinův DEN, DEN Páně, kdy se tak stane, bude, přehrozný. Kdo mu odolá? Kdo odolá lásce, která se k nám vrátí jako cesta, kde nezabloudí ani pošetilci bez Božího rozumu, a která setře každou slzu z očí, **Jak. 1/16, Žalm 82/5, Jan 10/34, Jól 2/11, Iz. 25/8, 35/8, 58/13, Zj. 21/3**. Před skutky **Leoše a Patrika**, utečou všichni, celý svět, do doliny Sazka Arény v Praze, **Jak. 2/18, Jól 4/2**, kde **Leoš a Patrik** budou Hospodinovými ústy, budou Ježíšem, Božím Synem (**Božím lidem, Izraelem, Jákobem, jednorozným Synem je Česko**), **Jer. 15/16, 19, Iz. 30/17, 40/5, K. M. 18/13, 1. Jan. 5/5, 1. Moj. 35/9, Jan 1/18**, protože snadno pochopí, že Bůh je mediální mistr, **Mat. 23/8**. Oznamuje tímto veliké a nedostupné věci, **Jer. 33/2**, mluví nejenom v Písmu, ale i v písničkách a filmech. Pro mrzké ženy, Oholu, katolíky a Oholibu, evangelíky, husity a UNITÁŘE, kteří jsou Jeruzalémem, Jákobem, **Ez. 23/4**, má Bůh, dle písničky, „příliš vysokou rychlost“, nestačí se učit Boží moudrosti, **Žid. 5/11**. Ohola, katolíci, jsou Gomorou, Prahou, jsou pravici, **Ez. 23/4**. Menší sestrou je Oholiba, tedy Sodoma, Brno či Jeruzalém, nebo Jákob či Boží lid, Izrael, církve protestující či levice, **Ez. 16/46, Mat. 4/21, 1. Moj. 35/9**. Bůh v Písmu Sodomu a Gomoru nějak plete, což je nepodstatné. Podstatné je, že když se uteču do maličkého „města“ Sóar, na Evropu 2, **bude Hospodin, což je pravda Písma**, pást své ovce sám, **Ez. 34/15**, protože na Evropě 2 soudci Leoš a Patrik nebudou již bloudícími pastýři, ale pastýři podle srdce Hospodina, prozíraví a obezřetní, **Jer. 3/15, 50/6**. Budou chrlit na Sodomu, na Brno, tedy na Jeruzalém (**kde drzá křesťanská starostka radnice Brna-střed MUDr. Hrubá z ODS, která znovu kandidovala, pomocí protikladných nauk,**

1. Tim. 6/20, K. M. 12/17, opakovaně křičuje, Ježíše Krista, Boží lid, Božího Syna, Romy z Francouzské a Bratislavské, Žid. 6/6, Jakub. 2/7. Kde tento lid najde, tam jej opakovaně požívá, dělá z Romů bezdomovce, proto její Bůh není láska. Romy požívají i jinde. Ze Vsetína vystěhovali radní Romy do kontejnerů a polorozpadlých domů na Jesenicko, K. M. 18/13, 1. Jan. 5/5, Jer. 50/7, Ez. 34/20) a Gomoru, na Prahu, síru a oheň POSLEDNÍHO SOUDU, dle závěru filmu „Návrat krále“. Nepatrně těhotná Jarmila Plotěná, pastor UNITÁŘŮ v Brně, která jde vzadu, se tím promění v solný sloup. Její náboženské učení, až očistí své náčíní pravdou Písma, se stane pilířem nové víry, **Iz. 52/11, 1. Moj. 19/20?26**. Stávající křesťanské podpěry země jsou POSLEDNÍM SOUDEM vyvráceny, bude se chystat společné stolování i pro Romy z holobytů a smutno bude v duši těm, kdo nyní pracují za mzdu, při přestavbě měst na města ze „zimních“ domů, energeticky neotřesitelná, s domy pro společné stolování (**vždy pro dvanáct „zimních“ domů, pro cca 600 lidí, jedno společné stravovací, kulturní a sportovní centrum**), **Iz. 19/10, 21/5, 52/11**. Malý křesťanský skřet, Otec ďábel, had, biskup Malý, již do sopky, do hořícího jezera, „zahučel“. Leoš Mareš již pochopí všechna ostatní podobenství Písma a „Návratu krále“. Podívá se „na to“, jak velcí skřeti v „NATO“, vedení Bushem, a velcí skřeti v Rusku, vedení Putinem, vyrábí stále dokonalejší válečné zbraně proto, aby ubránili své křesťanské hradby a brány, svoji ropu a plyn. „Žena“ Jarmila Plotěná, **Zj. 12**, již nyní se musí ucházet o „muže“, o Boha to je o pravdu Písma a svého Syna, nepatrně mrtvého Boha Jana Schwarze, **Jer. 31/22**. Již musí, dle filmu, bojovat proti křesťanským a kapitalistickým skřetům, se svým Synem, Janem Schwarzem, na koni. Zatím Syna člověka, Jana Schwarze, „porodila“ pouze tím, že ho přizvala k UNITÁŘŮM. Nyní již, jako hlupák, musí i trpět ja-

ko rodička, pro svou roli rodičky či královny, již a NOVÉ VÍŘE vzdá hold i Řím, **Sír. 19/11, Zj. 12**. Rodit Božího Syna, Boží lid Česka, již musí i Jan Schwarz, který zatím také nerodil. Boj proti křesťanským skřetům Bushovi a Putinovi musí vybojovat Boží lid celého Česka. Bůh chce, aby Leoš a Patrik spasili i dvakrát vykořeněnou starostku MUDr. Hrubou a soudce Vagaie z KSZ. Nikdo nesmí zahynout při Dni Páně, který na bohaté přijde jako zloděj. Všichni křesťané očekávající Boží den, musí být donuceni žít svatě a zbožně **pod novým bílým nebem, plným Beránek** či vládnoucích Beranů, odborníků, s vysokým IQ, kteří ve světě bez peněz budou jako první otročit ostatním, protože jenom takhle, **na novém, bílém, nebi, plném spravedlivých beránek**, bude přebývat spravedlnost. **Nebesa NOVÉ VÍRY jsou tímto roztažena jako stan k obývání, jako bílý závoj**, nevěsty Stanislava Oplatka, který se pro Leoše a Patrika, svými skutky, připravil. Přinesl světu nevěstu, ženu pracovitou a statečnou, Jarmilu Plotěnou, **Iz. 40/22, Zj. 19/8, Jak. 2/19, Př. 31/10, Jer. 30/5, 31/22, Jud. 12, 2. Petr 3/10, Jakub 5/1, Mat. 20/26**. Strážní Česka, Leoš Mareš, jeho kolega Patrik, Jarmila Plotěná a Jan Schwarz, pozvednou hlas a budou, spolu se mnou plesat společně, **Iz. 52/8**. V obrácení se od Bohů, Baalů, kapitalistů, k neviditelnému Bohu, je spása lidstva. Uvedených pět Hospodina vyvýší soudem, zveřejněním České bible, Hospodin se smiluje a vše na světě změní Boží evolucí, **Iz. 30/17** atd. Další podobenství ve filmu „Návrat krále“, konal **bílý nebeský Otec** se svým zlatým kalichem v ruce tím, **Jer. 51/7, Mat. 17/2, 18/19, 35**, že kritizoval upálení Jana Palacha jako nesmysl a vyzývá opakovaně k boji pravdou veškerého Písma od Boha, jak proti komunistům, tak proti kapitalistům, proti politikům pravice a levice celého světa. **Ve volbách se dostávají na vysoká místa pomatenci, kdežto schopní zůstávají sedět dole, Kaz. 10/6**. Bůh vyžaduje,

aby šli bojovat i „mrtví“ kněží, o kterých říká, že neměli žádnou čest, když ještě v křesťanství „žili“, a je zbytečné požadovat, aby šli bojovat proti kapitalistickým skřetům Bushovi a Putinovi, když jsou nyní, v říši mrtvých, „mrtví“. Nebyli Bohem posláni a nejsou lidu k užítku. Před bojem se nejdříve musí vyzvracet z vína rouhačství a litery Písma, **a pokud pomatenec ďábel, malý skřet Václav Malý, chystá nějakou odvetu, Bůh mu všechno rychle vrátí na jeho hlavu, Kaz. 3/18, 9/10, 10/3, Jólél 4/4, Jer. 23/15, 20, 32, 25/27.**

2) Oběžný list z května 2011

Subject: Veškeré zlo bude zničeno vyvlečením Fialy z Masarykovy univerzity

Veškeré zlo bude odstraněno vyvlečením rektora Fialy z Masarykovy univerzity. Veškeré Písmo, SCHRÁNA Boží MOCI, nepatří nikomu z lidí. **Patří pouze Bohu samotnému.** Boží strategie, zburcované Boží lásky, kterou je veškeré Písmo od Hospodina, pro **vyvlečení drzého rektora Fialy z Masarykovy univerzity**, je uvedena **v mýtech Dogonů**, které doplňují a upřesňují bibli. **Jedná je o Nommovu archu a její pád na zemi**, v době Vašeho zvolení novým rektorem, pane Běku, **na úsvitu osmého tisíciletí výchovy lidstva Písmem, v době, kdy již veškeré Písmo patří pouze Ježíši Kristu, DUCHU SVATÉMU, jedinému Bohu světa. Je jeho STA-TEČNOU ŽENOU, je Boží láskou.** Nommová archa, naplněná politickým zvířetvím Česka, opustila otvor v krvavých křesťanských nebesích a vydala se k zemi. **Nommová archa je Boží slovo veškerého Písma, SCHRÁNA Boží moci.** Předtím, než spadla do Česka, jako ARCHA SPÁSY, **houpala se na stu vajících krvavých nebesích**, od jednoho obzoru ke druhému, jako velká politická duha, **a to po dobu osmi**

tisíc let. Nommo, Ježíš Kristus, DUCH SVATÝ, vystoupil v Česku z Archy levou nohou, své SPRAVEDLNOSTI, uvedené v bibli, v Bhagavadgítě, v koránu atd., a tím vzal Česko do vlastnictví. Česko, na počátku své cesty k Boží SPRAVEDLNOSTI, vidělo pouze křesťanské mediální hvězdy, své Bohy, pomateného rektora politologa Fialu a jeho dítě, biskupa Cikrleho a jeho Satany, vojenské kaplany. Až nyní Česko vidí Boha jako SLUNCE SPRAVEDLNOSTI, se zdravím na paprscích, jako Ježíše Krista, DUCHA SVATÉHO. **Archa sklouzla po křesťanském bahně Masarykovy univerzity a vytvořila jezero Debb, křesťanský debilní rybník bahňák, a to na Masarykově univerzitě.** Nyní Ježíš Kristus, DUCH SVATÝ, ARCHU SPÁSY vytáhl na nová nebesa, MRAVNĚ VYSOKÁ, a nebesa zavřel tím, že vešel do odpočinku od svého díla v oblasti koncepce energetiky Česka a světa. **Nommo, Ježíš Kristus, DUCH SVATÝ, po vykonání uvedených činů, se vrátil pomocí textů POSLEDNÍHO SOUDU, a veškerého Písma od Boha, do vzdmutého bahňáku Masarykovy univerzity. Bude zde pečovat o rektora Beka a ostatní křesťanské svině z ARCHY SPÁSY, až do doby, kdy se znovu objeví, podruhé, v DEN SLOVA, v DEN PÁNĚ.** DEN SLOVA nastane, až rektorát Masarykovy univerzity rozhodne o nezbytnosti vyvlečení Syna ztracení, křesťanské svině, rektora Fialy, z Masarykovy univerzity. Strategie Boží pro odstranění veškerého zla na světě, drzého rektora Fialy z Masarykovy univerzity, je jasná. **Proto odložit DEN PÁNĚ, kterým je vyvlečení nacistického zločince, odporného a drzého Osla, rektora Petra Fialy, z Masarykovy univerzity, je zločin, který je k energetické SMRTI Česka a světa. Pane rektore Běku.** Jak dlouho chcete stát proti ČLOVĚKU, Ježíši Kristu, DUCHU SVATÉMU, který v každém tisíciletí, vystupoval v Písmu jako ČLOVĚK. **Vždyť Ježíš Kristus, Duch SVATÝ, nyní zachránil ze vzdmutého bahňáku křesťan-**

ských sviní na Vaší, Masarykově univerzitě všech osm Bohů, kteří pobývali na zemi, pouze pomocí protikladných textů Písma, včetně ČLOVĚKA, Ježíše Krista a všech ostatních proroků veškerého Písma. Nebudte zvířetem, Bekem či Oslem, pane rektore, ale člověkem. **Vždyť Ježíš Kristus, DUCH SVATÝ, jediný Bůh světa, sutiny, sutiny, nadělá v Česku ze všeho, jaké ještě nikdy nebyly, když na Masarykově univerzitě, nebude vyvlečen drzý pomatenec, rektor Fiala, který drze mele promyšlené politické a náboženské vychytralosti. St. Oplatek. Tel. 546 441 154. Příloha: Rozepsaná kapitola, 88 stran.**

Ukázka z 88 stránek textu.

POSLEDNÍ SOUD, kapitola 100 (Česká bible, kapitola 163), soud rektora Hampla z KU 73. Petiční listina smlouvy s Hospodinem NOVÉ a VĚČNÉ, se jmény těch, kdo se Hospodina bojí. Jméno a příjmení Organizace Funkce Adresa (elektronická) Podpis Datum 1. Stanislav Oplatek důchodce (projektant vzduchotechniky) oplatek.st@centrum.cz. 18. 5. 11. 2. Pastor UNIVERZALISTŮ **Jan Schwarz** pastor.schwarz@seznam.cz. Odesláno v dubnu 2011. 3. Nový rektor Masarykovy univerzity muzikolog **Mikuláš Bek** bek@phil.muni.cz květen 11. 4. Skála, rektor VUT v Brně **Petr Rais** rektor@ro.vutbr.cz. Odesláno opakovaně v dubnu 2011. 5. Primátor radnice MMB **Roman Onderka** roka2002@volny.cz, kp@brno.cz, v dubnu 2011. 6. JUDr. **Coufal, KSZ Brno** podatelna@ksz.brno.justice.cz datum podepsání smlouvy doplní. 7. JUDr. **Pavel Zeman NSZ** podatelna@nsz.brno.justice.cz datum podepsání smlouvy doplní. **Obsah: Str. 1?8.** 1.) Naposledy bude Bohem poražena SMRT, lidská Duše nového rektora Beka, **která je Satanem**, který vládne světu, **namísto Boha. POSLEDNÍ SOUD je zkouškou víry v Boha, žárlivě milujícího**, stále stejného, **před třetí světovou válkou**

a před blízkým ropným kolapsem. Na Masarykově univerzitě nastává dějinná situace, ve které může zvítězit život TRVALE UDRŽITELNÝ, nad SMRTÍ, kterou je politolog rektor Fiala, který musí být potrestán kvůli své vládě nad Hospodinem, pomocí mletí husté tmy a jedu protikladných politických dogmat, kvůli kterým toleruje lži o Ježíši Kristu, DUCHU SVATÉM, jediném Bohu světa, pomocí tmy katechismu. Rektor, politolog Fiala, je SMRTÍ pro Česko a lidstvo, pro promyšlené politické a náboženské vychytralosti. Když novoluní v květnu 2011 pohltí znovu Hospodina, namísto drzého zločince rektora Fialy, bezbožní DÉMONI a Baalové, vlastníci charity a almužny, bez rozumu Božího, který je Boží milostí, úplně zpusťší Česko. Proto okamžité vyvlečení zločince Fialy z Masarykovy univerzity je nezbytné. Ukončí, z Božího milosrdenství, veškeré zlo na světě tím, že veškeré lidstvo bude vychovááno nově, pomocí zákonů POLE VĚDY Písma. Jedině tímto způsobem bude mít každý novou mysl a nové srdce. Rektor Bek, má povinnost nebýt Békem, to je zvířetem. Z Božího milosrdenství ví, že nastal úsvit nikoli sedmého DNE PÁNĚ, sedmého tisíciletí, ale již osmého DNE PÁNĚ, osmého tisíciletí, výchovy lidstva veškerým Písmem. Ježíš Kristus, DUCH SVATÝ, jediný Bůh světa, vešel v sedmém tisíciletí do odpočinku od svého díla tím, že vzal částku svého Ducha, vládnoucí energetické elitě proto, aby lidstvo z Božího milosrdenství pochopilo, že lidská Duše je Satanem, který vládne světu. Každá lidská Duše je SATANEM. Lidská Duše, bez částky Božího rozumu, který je Boží milostí, v oblasti energetických koncepcí, nemá než dech svého chřipí. Nový rektor Bek, bez Božího rozumu, DUCHEM CHUDÝ, má povinnost pochopit, že Masarykova univerzita je Kristem určena k tomu, aby provedla VZKŘÍŠENÍ Ježíše Krista a technické elity Česka a světa

z MRTVÝCH. Vzkříšení z mrtvých je možné realizovat tím, že mě přijme proto, abychom společně studovali zákony POLE VĚDY Písma v oblasti energetiky. Jejich realizace je VZKŘÍŠENÍ LIDSTVA Z MRTVÝCH. Není na světě člověka, který by měl v moci svou Duši, svého SATANA. Proto boj rektora Beka proti Ježíši Kristu nemá východisko. Jestliže rektor Bek nebude OKŘÍDLENCEM a nepřijme mě, způsobí v říši mrtvých, ve vzdušném bahňáku univerzity, celosvětové zlo kolapsu energetiky, tím zlo kolapsu ekonomiky a třetí světovou válku, v Písmu Ježíšem Kristem, DUCHEM SVATÝM, předpověděnou, Žalm 50/16, 22?105/19?132/5, 8, Jer. 5/7, 6/19, 27, 8/8, 23/29, 32, 31/27, 32, Kaz. 3/18, 6/10, 8/8, 9/10, 10/20, 12/3, Iz. 2/22?48/5, 10, 11, 57/10, 16, 20, 63/14, 18, 65/15, 66/24 atd. Totální křesťanská temnota katechismu je velice léčivá. Vyléčí nyní každou křesťanskou svinu, buď při blízkém ropném kolapsu, nebo ve třetí světové válce, v níž dvě třetiny lidí zajdou. Pokud Boží smilování, uvedené z Božího milosrdenství, v zákonech POLE VĚDY Písma, přijde včas, ještě před blízkým ropným kolapsem, pokud mě Kristus ze svého milosrdenství vysvobodí z krutého zmijího jedu katechismu, vyžaduje, aby křesťanské svině Česka neproklínaly Hospodina kvůli odstoupení Božího technického rozumu v oblasti koncepce energetiky, ale nového rektora Beka z Masarykovy univerzity, pokud se ani nyní nebude Ježíše Krista bát, a pokud nevytne či nevyvleče drzého pomatence, politologa či sociologa rektora Fialu do odpočinku od jeho díla politické zhouby. Rektor Fiala je nacistickým zločincem, protože je záštitou Ruska, které horečně zbrojí a které vyváží zbraně. Dle médií Putin a Medveděv objednali zbraně za 20 bilionů rublů. Bylo také uvedeno, že Rusko vyveze víc zbraní, než vyrobí pro svou armádu. Rektor Fiala je pomatený idiot, je nejenom energe-

tickou SMRTÍ, kvůli nemožnosti změny výuky o Hospodinu, a tím změny výuky o energetice, ale i SMRTÍ, kterou je třetí světová válka. Hospodin v Rovnosti uvádí, že rektor Bek má povinnost přemýšlet o sedmém tisíciletí výchovy lidstva Písmem proto, aby poznal, co čeká lidstvo v osmém tisíciletí, jestliže Fialu z Masarykovy univerzity nevyvleče. Celosvětová energetická koncepce, včetně nauky o ukončení zbrojení a válek, je uvedena v zákonech POLE VĚDY Písma. Jeho vyvlečení z univerzity, na přelomu věků konce éry fosilních paliv, na úsvitu nového DNE PÁNĚ, osmého tisíciletí výchovy lidstva veškerým Písmem, při potopě křesťanských svin, ve vzdušném bahňáku Masarykovy univerzity, je nezbytné. SMRTÍ lidstva je katechismus. Z pozemských Otců, z nového rektora Masarykovy univerzity Beka a z půlnočního vůdce Proglasu, Satana Holíka, se stali drzí zločinci tím, že stále melou svou slávu, ČERTOVO EVANGELIUM. Tím odmítají NOVÝ ZAČÁTEK lidstva, ve kterém Ježíš Kristus, DUCH SVATÝ, jediný Bůh světa, bude lidstvo vychovávat nově, veškerým svým Písmem, pomocí nových kněží z technického lidu, živých technickým rozumem, který je Boží milostí odjakživa. Holík a Bek zůstali drze zakořenění v temnotě lži protikladných dogmat jedu katechismu tím, že odmítají poznat SATANA, který vládne světu, namísto Hospodina, to je svou Duši, která je stejně debilní jako Duše zvířat. Svůj boj proti lásce Božích zákonů POLE VĚDY Písma však prohráli. GIGANTI a NETVOŘI, Bek a Holík, melou lži o Bohu, za které jsou právně odpovědní, které nedávají žádný smysl. Kvůli nim odstoupil Kristus svým technickým rozumem, který je Boží milostí, i od technické vládnoucí elity (což je na ČVUT, VUT v Brně atd., viditelné), kterou živí svým technickým rozumem odjakživa, protože např. lži děkana SF ČVUT Hrdličky o energetice jsou stejně ne-

smyslné jako lži uvedených zločinců o Kristu. Mají špatného přítele, Satana, svou Duši. Za Boha mají výrobky svých rukou, **protože jed katechismu stvořili v hlubokém vzdoru proti Bohu.** Nevěří v DEN PÁNĚ SOUDNÝ, **na úsvitu osmého tisíciletí.** Nastoupit cestu k Bohu pokorením se, **svou Duší,** svým Satanem, odmítají, přestože vědí, že je jejich povinností vrátit se k moudrosti zákonů POLE VĚDY Písma, a tím k Hospodinu, okamžitě, **a neodložit DEN PÁNĚ APOKALYPSY,** to je DEN PÁNĚ objasnění Písma, ani o den. **Mléko potopy katechismu je již v Brně, pouze pro zločince.** Zvláštním Božím vlastnictvím je každý, kdo v novém DNES podepíše petiční listinu (pamětní knihu) smlouvy s Hospodinem, NOVÉ a VĚČNÉ, se jmény služebníků Božích, požadujících nahrazení zákonů lidských Božími zákony POLE VĚDY Písma. Pane rektore Beku, Kristus v písničkách uvádí, že máte možnost jenom dvojí. **Bud' Masarykova univerzita zůstane v říši mrtvých politických zvířat, nebo se stane vůdcem říše lidí.** Syn Ztracení, premiér Nečas, a rektor Fiala vedou Česko svým rozumem zvířat, svým Satanem, do energetického hrobu. **Celé Česko, dle vůle Boží, je takové, jakého má vůdce,** Bhag. 3/21. Máte povinnost zníčit veškeré konspirační či spiklenecké teorie ekumenických církví, o sbírce světových Bohů, a to Bhagavadgítou, novým učením o Baalech a DÉMONECH, o vlastnících charity a almužny, a tím dát Česku nové srdce a novou mysl. Bůh muslimů, bin Ládin, je již mediální fikce.

Dobrá adresa pomáhá při výchově

hranice mezi dobrem a zlem se často ztrácejí i zraku dospělých. Jak by je mohla poznat mládež? Snaha všechno vyrovnat, tak aby se snížily vrchy a vyplnily doliny, nepřipravuje cestu pravdám Kristovým, nýbrž prostě sklání dobré ke zlému a pozvedá zlo na stejný stupeň s dobrem, aby tak všude byla volnost, volnost bez odpovědnosti.

Doufejme, že je i mnoho těch, kteří se nezkazili ani při takové volnosti. Ale co znamenají pro rodinu, pro vlast a pro lidskou společnost lidé, které můžeme nazývat dobrými jen proto, že nejsou zlí?

Mládež není vinna. Neví, kam se má obrátit. Její tragika se podobá životu kachňátek, která spatřila světlo světa na kraji vyschlého rybníka. Jejich matka si neví rady a zmateně pobíhá po břehu, svolávajíc mláďata k sobě.

Ale kachničky samy zdravým instinktem tuší v dálce vodu a šly by ji hledat, jen kdyby je někdo vedl. Nemají však vůdce. Proto se pustí samy za štěstím a není divu, že zabloudí.

Potřebujeme vůdce. A to uvědomělých. Obětavých, kteří vědí o prameni čistých vod a mají dosti odvahy vést mládež k němu.

Bohu díky, jsou takové duše! Často je jich více, než si myslíme. Jsou moderní matky a jsou také moderní apoštolové a apoštolky.

Ti chápou, že veliký vliv, zejména na mládež, nemá tak slovo jak spíš harmonie, která z nás září, život, kterým žijeme, práce, kterou milujeme, a ideály, v něž věříme!

Z knihy Jolany Gerelyové *Dospívajícím dívkám* (vydaly Školské sestry O. S. F., 1936).

Dobrá adresa, jak je jejím dobrým zvykem, protože je dobrá, se k těmto slovům připojuje.

Zuzana Chvatíková

Erma neboli Dvojkoňská ulice v příměstské obci Chi Kan u města Kai Ping v jihovýchodní Číně v provincii Kanton, pár kilometrů od břehů Perlové řeky.

Čína očima

Kai Ping

Záhadné balíčky na okně bylinkářství, potažmo obchůdku s turistickými suvenýry. Jako dárky z cest tradičně Číňané vozí příbuzným vzácnosti jako čaj, byliny, kůru, strouhané choroše, parůžky, želé z želvích krunýřů, ptačí hnízda, sušené kukly z housenek, mořské řasy, sušené krevety i ryby a další zdraví prospěšné produkty. Tyto obchodní artikly většinou nalezneme v jednom krámě spolu s miniaturními kýčovitými servisy na čajový obřad nebo pravými mamutími kly z pouště Gobi, do nichž jsou moderní technikou vyřezány stylizované bitevní scény.

Nechci se dožít toho, až Číňané ovládnou Česko a bude tady takováhle sardinkárna, poznamenal kamarád, když viděl tuhle fotku. Úzké uličky ovšem nejsou původně stavěny snad z nedostatku místa, ale zásadně proto, že ve sluncem bičovaných tropech, kde je neustále vlhkost jako v prádelně, nabízejí stín a alespoň trochu průvanu. Pocit úlevy a bezpečí podpořen tím, že je vždycky někdo na blízku. Číňané se totiž bojí samoty!

Vlevo nahoře:

Hlavní promenáda s historickou zástavbou. V průmyslové krajině provincie Kanton, kde se nachází většina továren vyrábějících zboží pro zbytek světa, je takový pohled ojedinelý. Přesto tato promenáda není v seznamu UNESCO.

Vlevo:

Zvláště nečínsky vyhlížející dům postavil v džungli Číňan z nedaleké vesnice ve 30. letech 20. století poté, co se vrátil z Kanady a přivezl si veliké jmění. Stavěl ho úzký a do výšky čtyř pater. Oblast, v té době jen zemědělská, tudíž řídce osídlená, totiž bývala sužována nájezdy banditů, takže bylo potřeba mít dobrý rozhled a v případě ohrožení možnost v domě schovat celou vesnici – svůj rodinný klan.

Nahoře:

Mnoho Číňanů z této oblasti v té době zbohatlo v zahraničí a do rodné vsi se vrátili, aby výdělek poskytli svému klanu. V okolí je proto obdobných pevností spousta. Během „kulturní revoluce“ (1949) byl systém rodinných klanů zničen a na tyto stavby podivuhodně smíšeného stylu se úplně zapomnělo. Ony ovšem vydržely, jelikož jsou ze železobetonu.

Vlevo nahoře:

Majitel půjčovny bicyklů, na jehož kolech jsme se po okolí vydali, nám vyprávěl, že v roce 2005 v důsledku sucha prořídla část bambusového háje lemujícího dálnici, čímž vznikl průhled na pevnost jeho děda. Jednoho dne jel okolo starosta a neobvyklé stavby si všiml. Slovo dalo slovo a od roku 2007 jsou všechny pevnosti v okolí Kai Pingu pod ochranou UNESCO – jako nejnovější přírůstek. Davy turistů k nim tedy putovat teprve začnou.

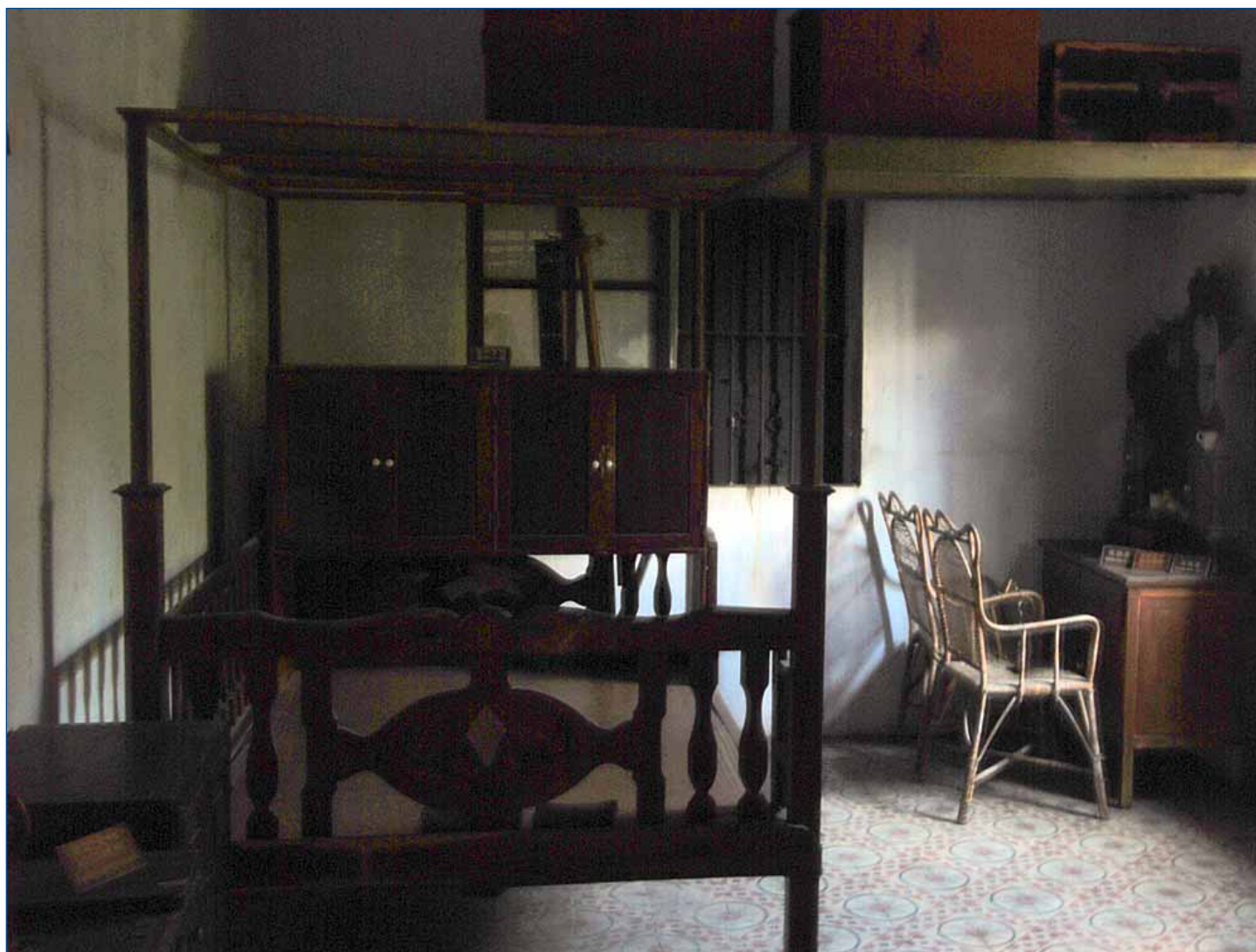
Vlevo:

V některých pevnostních domech jsou expozice připomínající naše skanzeny.

Nahoře:

Kuchyně.

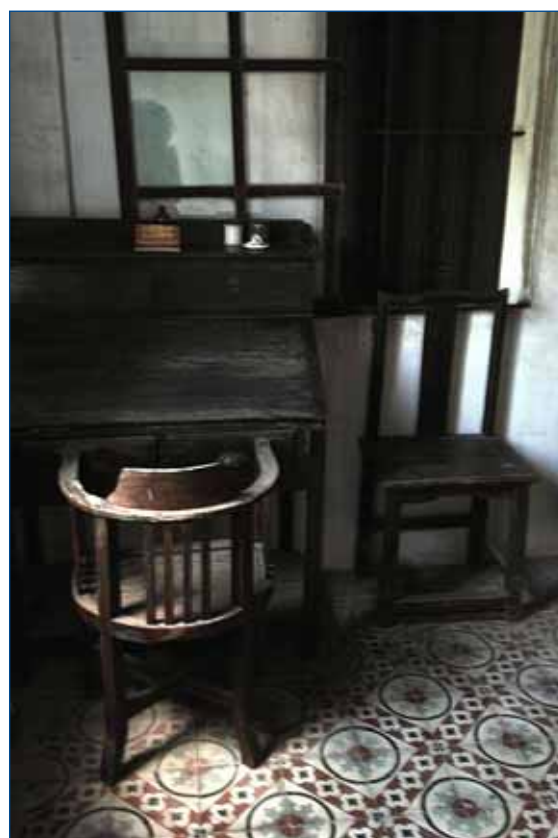

Vlevo nahoře:
Spižárna pro celou vesnici.

Vlevo:
Místnosti vynikají originální dlažbou.

Nahoře:
Naaranžovaný nábytek navodí představu,
jaký komfort tu obyvatelům skýtala ložnice.

Vpravo:
Pracovna.

Vlevo:

Strop.

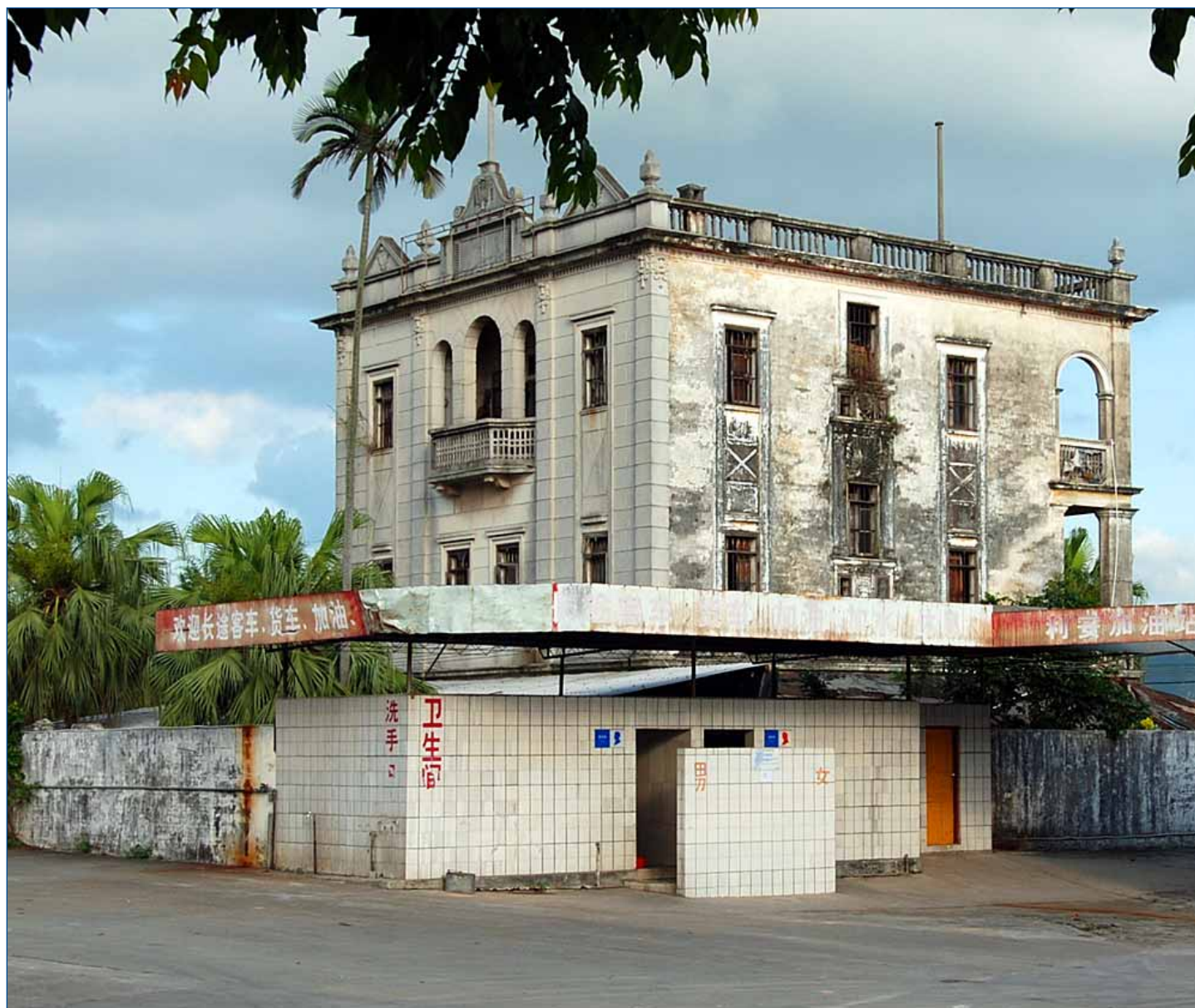
Dole:

Pohled z terasy na domky rodinného klanu.

Vpravo:

Vesnické domky, a někdy ani ty městské, nemají záchody. Toto veřejné WC má pro okolí daleko větší důležitost než samotná památka UNESCO.

**V červencovém čísle (které určitě někdy vyjde)
rozhodně nenajdete:**

naskenovanou krev, slzy a pot

morfologický rozbor normy ISO 690

pravdu, nic než pravdu

úplně ty nejposlední básně Zdeňka Hrona

umění proti cenzuře

výbor ze souboru konceptuálních konceptů
o konceptech Štefana Švece

a

popis posledních událostí v odborové
organizaci Dobré adresy

Na shledanou příště!
Ne za pomeňte!